

Chapter 1

ฤดูหนาว วันที่ 30 เดือน 12 ตามปฏิทินจันทรคติ

อาคารสำนักงานบนถนนย่านการค้า เมือง A

“มีแต่คนลา รสชาติการอยู่โอทีในคืนวันสิ้นปีมันเป็นอย่างไรเธอ”

“ไร้ความรู้สึกไง”

เว่ยเฟิงพูดติดตลก “ปีหน้าในเวลานี้นายก็จะมีโอกาสได้มาทำโอทีแบบนี้แล้วนะ จงทะนุถนอมมันไว้ให้ดีเถอะ”

ฉินเซ่าเซิ่งพล่อกหัวเราะออกมา

“เฮ้ ปากกาดำนี่...ดูแปลก ๆ นะ”

สายตาของฉินเซ่าเซิ่งย้ายจากหน้าจออินเตอร์เฟซที่กำลังส่งข้อมูลไปยังเว่ยเฟิง

เว่ยเฟิงหยิบปากกาเซ็นชื่อที่มีรูปทรงแปลก ๆ ออกจากกล่องใส่ปากกา เมื่อบิดไปเล็กน้อยเขาก็พบกระดาษชิ้นเล็ก ๆ

ที่ซ่อนอยู่ในปลอกปากกา เขาคลี่ยะดาษออกพลางกระแอม
สีหน้าท่าทางดูเสแสร้ง “ว้าว! มีคำสารภาพซ่อนไว้ด้วย ฉันจะ
อ่านให้นายฟังนะ อะแหม่ม...เซ้าเซ็ง ฉันชอบนาย ในขณะที่
ฉัน...”

ฉันเซ้าเซ็งคิดว่าปากกากับกระดาษไน้ตมา “เจิงผิงผิงให้
นายทำแบบนี้เหรอ”

เว่ยเฟิงหัวเราะว่า “ช่วยไม่ได้ เธอคอยตามตื้อฉันตลอด
บอกว่าถ้านายไม่เห็นกระดาษไน้ตในปากกานี้ก่อนที่นายจะไป
ฉันต้องเปิดออกมาอ่านให้นายฟังต่อหน้า ฉันทนไม่ได้ที่จะเห็น
ความรักของสาวสวยถูกมองข้ามนะ”

ฉันเซ้าเซ็งเสียบปากกากลบลงในกระบอกปากกาที่เริ่ม
มีฝุ่นจับ แล้วขยำกระดาษไน้ตไว้ในมือ เมื่อเห็นว่าส่งข้อมูล
ทั้งหมดเสร็จเรียบร้อยแล้ว เขาก็ปิดคอมพิวเตอร์

“กลับแล้วนะ”

เว่ยเฟิงยกไหล่แล้วเดินตามไป

วันนี้เป็นวันสิ้นปี อาคารสำนักงานว่างเปล่าไร้ผู้คน หลัง
จากทั้งคู่ตรวจตราดูแหล่งจ่ายไฟของบริษัทและประตูหน้าต่าง
ว่าทั้งหมดปิดเรียบร้อยแล้ว จึงล็อกประตูใหญ่

ขณะรอลิฟต์ เว่ยเฟิงโอบไหล่ของฉันเซ้าเซ็งแล้วถาม

“บินวันไหน”

“วันที่ 7” ฉันเซ้าเซ็งโยนกระดาษไน้ตลงในถังขยะข้าง
ลิฟต์

เว่ยเฟิงถามด้วยความประหลาดใจ “นายยังไม่กลับไป

วันนี้เหรอ”

“อ้อ”

“ก่อนหน้านั้น เป็นเพราะ...” เว่ยเฟิงเดินเข้าไปในลิฟต์แล้วชะงัก หันกลับมาถาม “นายไม่ได้ตัดสินใจจะรับช่วงทำธุรกิจของครอบครัวแล้วเหรอ”

จินเซ่าเซิ่งกล่าวว่า “ช่วงปีใหม่ญาติพี่น้องเยอะ หลังปีใหม่กลับไปจะเจียบสงบกว่า”

“ฟังจากที่นายพูด...” เว่ยเฟิงไม่รู้จะพูดอย่างไร จึงถามขึ้นอีก “นั่น...ธรรมเนียมดั้งเดิมของวันที่สองล่ะ”

“อ้อ”

เมื่อทั้งสองเดินออกจากลิฟต์ เว่ยเฟิงซึ่งพักอาศัยอยู่ในย่านนี้ก็หยิบโทรศัพท์มือถือออกมาแล้วเหลือบมองดูข้อความอย่างเบื่อหน่าย “พ่อฉันสั่งให้ไปซื้อแคร่รถที่ซูเปอร์มาร์เกต เขากำลังเคี้ยวสตูแคะอยู่ที่บ้าน ฉันว่าปีนี้นายมาฉลองปีใหม่ที่บ้านฉันดีกว่า ยังคิดคักหน่อย”

“ไม่ละ ขอบใจ” จินเซ่าเซิ่งพูดขึ้นอีก “ฉันจะไปกับนาย ฉันก็ต้องซื้อของเหมือนกัน”

เมื่อผู้ชายสองคนไปซื้อของที่ซูเปอร์มาร์เกตจะไม่มัวเดินไปเดินมาเพื่อเปรียบเทียบราคา พวกเขาจะตรงไปที่วัตถุดิบที่ต้องการซื้อแล้วนำไปชำระเงินที่แคชเชียร์ พอออกมาฝนก็เริ่มตกพอดี หลังจากบอกลาเว่ยเฟิงแล้ว จินเซ่าเซิ่งก็ขับรถกลับที่พัก

เทศกาลตรุษจีนของปีนี้อยู่ช่วงกลางเดือนกุมภาพันธ์
วันเริ่มต้นของฤดูใบไม้ผลิได้ผ่านพ้นไปแล้ว หยาดฝนเหมือน
เข็มเล็ก ๆ ที่อ่อนนุ่มและควันเบาบางที่เลื่อนลอย

การจราจรตอนขากลับราบรื่นตลอดทาง ทั้งเมืองเงียบ
สงบในช่วงไม่กี่วันสั้น ๆ นี้ ที่จอดรถในชุมชนซึ่งปกติมีรถจอด
อยู่เต็มในเวลานี้ก็กลับว่างโล่ง ฉินเซ่าเซ็งจอดรถที่ชั้นล่าง เปิด
กระบะไปรงหลังรถแล้วหยิบผักสองถุงขึ้นไปบนตึก ตอนหยิบ
กุญแจห้องออกมาเขาเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าเหมือนจะลืมล็อกรถ

หลังจากเข้าไปในบ้าน ฉินเซ่าเซ็งเอาถุงพลาสติกวางลง
บนตู้รองเท้าแล้วเดินไปทางห้องครัว ยังไม่ทันเงยหน้าขึ้น สิ่ง
แรกที่ปรากฏต่อสายตาของเขาคือรองเท้าแตะสีเทาบนพื้น

เจ้าของรองเท้าแตะยืนอยู่หน้าเตาแก๊ส กำลังถือทัพพี
คนอาหารที่อยู่ในหม้อ กลิ่นหอมของข้าว กลิ่นอายุที่เข้มข้น
ของเนื้อสัตว์ และกลิ่นแอมโมเนียอันโดดเด่นของไข่เยี่ยวม้า
ผสมผสานเข้าด้วยกันได้อย่างน่าอัศจรรย์ จนทำให้คนน้ำลาย
ไหล

“กลับมาแล้วหรือ”

เจียงอีซานมีสีหน้าอ่อนโยน ยกมุมปากขึ้น

ฉินเซ่าเซ็งตัวแข็งทื่อ ยืนนิ่งตั้งสติอยู่ที่เดิม

เจียงอีซานปิดฝาหม้อและปิดไฟที่เตา “ใจก็เสร็จแล้ว จะ
ลองชิมดูมั้ย”

ฉินเซ่าเซ็งไม่ตอบ เขาเดินไปยังริมหน้าต่าง เปิดหน้าต่าง
ออกแล้วกวาดริโมตลือกรรตที่จอดอยู่ชั้นล่าง จากนั้นก็กลับมายัง

โถงทางเดิน หัวถุงพลาสติกสองใบเข้ามา แล้วเอาผัก...ยัดเข้าไปในตู้เย็นทีละอย่าง

เจียงอี่ซานฟังตู้เย็นมองดูเขา

คุณหมूमึในห้องสูงขึ้นจนทำให้ใบหน้าแดงระเรื่อ เจียงอี่ซานหยิบขวดนมออกมาก่อนที่ฉินเซ่าเซิ่งจะปิดประตูตู้เย็น เปิดฝาขวดแล้วดื่มเข้าไปอีกหนึ่ง ของเหลวคุณหมุมิต่ำไหลเข้าสู่ร่างกาย ทำให้หน้าอกและช่วงท้องรู้สึกเย็นวาบ

เจียงอี่ซานถามขึ้น “ทำไมนายเมินฉันล่ะ”

ฉินเซ่าเซิ่งหันหลังกลับไปแล้วเดินออกไปข้างนอก

เจียงอี่ซานเดินตามหลังไปแล้วพูดอย่างใจเย็น “เราเลิกกันมาสองปี ฉันนี่กว่านายจะเปลี่ยนกลอนประตูแล้วเสียอีก”

ฉินเซ่าเซิ่งหันกลับมา แล้วถามทั้งแววตาเย็นชา “นายจะไปหรือให้ฉันไป?”

“วันนี้เป็นวันส่งท้ายปีเก่า” เจียงอี่ซานหรีดตาลง ขนตาสั้นระริก “ฉันทำอาหารค่ำฉลองส่งท้ายปีเก่าเอาไว้แล้ว”

ฉินเซ่าเซิ่งเดินไปตามโถงทางเดินอย่างไม่ลังเล

เจียงอี่ซานรีบบอก “ตอนนี้ฉันไม่มีทางไปแล้ว!” เมื่อฉินเซ่าเซิ่งเดินช้าลง เขาก็พูดขึ้นอีก “ไม่ได้โกหกนายนะ ฉันมีปัญหา ไปอยู่ที่โรงแรมไม่ได้”

เจียงอี่ซานรู้นิสัยของฉินเซ่าเซิ่งดี...ใจอ่อนง่าย อ่อนโยน ไม่ผูกใจเจ็บ เขาผ่อนเสียงลงคล้ายจำใจ “จะว่าไปห้องนี่ก็เป็นของนาย คนที่ควรจะไปคือฉัน เดี่ยวกินข้าวเสร็จแล้วฉันก็จะไป”

จินเซ่าเซิ่งไม่ปิดบังความรังเกียจ แต่เจียงอี่ซานกลับทำเป็นมองไม่เห็น เมื่อเห็นว่าจินเซ่าเซิ่งไม่ต้องการจะออกไปข้างนอกแล้วจึงรีบเดินไปที่ห้องครัวก่อนจะถาม

“ฉันจะทำกับข้าวต่อ นายอยากช่วยฉันไหม”

เสียงปิดประตูห้องหนังสือคือคำตอบ

ในห้องหนังสือ จินเซ่าเซิ่งเปิดโทรศัพท์มือถือถือป้อนชื่อของเจียงอี่ซานลงไป ทำการค้นหาได้ผลลัพธ์ออกมาสิบด้าน รายการข่าวทั้งหมดระบุถึงพฤติกรรมที่หลากหลายของเจียงอี่ซาน โดยบอกว่าในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา เขาใช้ประโยชน์จากบทความอย่างไรเพื่อสร้างชื่อเสียง จ้างคนปล่อยข่าวปั่นน้ำเป็นตัวใส่ร้ายคู่แข่ง...แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งที่จะเอาชนะเขาได้

จินเซ่าเซิ่งกดเข้าไปยังเว็บไซต์คอมมิวนิตีแห่งหนึ่ง พบศิย์เวิร์ดสำคัญที่ด้านล่างของแถบค้นหาอัตโนมัติ แล้วจึงเห็นข่าวและเป็นลำดับถัดมา

ภาพต่อเนื่องสามภาพ ภาพแรกคือภาพเสื้อผ้าของเจียงอี่ซานที่ใส่ออกงาน ภาพที่สองคือภาพของเจียงอี่ซานเปลี่ยนรถยนต์ระหว่างทาง ภาพที่สามเป็นภาพของเจียงอี่ซานกับชายคนหนึ่งนั่งจิบกันอยู่ในรถ ใบหน้าของชายคนนั้นส่วนใหญ่ถูกบังโดยกระจกมองหลังที่อยู่ข้างใน

ชายในภาพที่ถูกบังใบหน้าคือจินเซ่าเซิ่ง

นั่นคือภาพเมื่อสามปีที่แล้ว เวลาที่โพสต์ข่าวแฉก็คือเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว

ก่อนหน้านี้จินเซ่าเซิ่งกำลังยุ่งอยู่กับการส่งมอบงานจึง

ไม่เคยสนใจ หลังจากเขาได้กวาดสายตาอ่านความคิดเห็นด้านล่างก็เข้าใจสถานการณ์คร่าว ๆ ก่อนจะเดินไปถามเจียงอี่ซานที่ห้องครัว

“คราวนี้ นายต้องการเงินเท่าไร”

“หือ?” เจียงอี่ซานกำลังหันไม้กรอกข้าว ๆ อยู่ในครัว “ฉันขอยืมเงินสักร้อยหยวนได้หรือเปล่า อยากสมัครสมาชิกดูละครในเว็บไซต์”

“นายรู้อันนั้นไม่ใช่สิ่งที่ฉันกำลังพูดถึง”

เจียงอี่ซานมองเขา “นายเห็นภาพแล้วสิ”

“ตอนนั้นนายไม่ได้ทำลายฟิล์มใช่ไหม”

เจียงอี่ซานยกไหล่ “ทำลายไปแล้ว แต่มีคนแอบเก็บไว้”

ฉินเซ่าเซิ่งขมวดคิ้ว

“ไม่ต้องไปโทษปาปารัซซีคนนั้นหรอก จะว่าไปเรื่องมันก็ยาว เมื่อก่อนฉันเคยซื้อข้าวลอบของคนคนหนึ่ง เขาเป็นตัวประกอบ ฉันให้คนหลอกเขาไปที่บริษัทของเจ้าแก...นายจำเจ้าแกเจ้าได้ไหม...เจ้าเจิงนะ งานเลี้ยงของเขาอุ่นววยมาก ตอนแรกฉันคิดว่าสถานที่แบบนั้นยังไงก็คงจะถ่ายรูปได้บ้าง คิดไม่ถึงว่านอกจากเขาจะไม่ติดกับแล้ว ตรงกันข้าม...กลับจับเสียเลี้ยงได้คนหนึ่ง ฉันอยากเต้าข้าวลอบให้แยกว่าเดิมเลยหาใครสักคนมาถ่ายรูป นำเสียดายที่ฉันคาดการณ์ผิด เสียมันรักเขาจริง ๆ เปิดโปงเบื้องหลังของฉันออกมาถ่ายดาราไปกับพลิกฝ่ามือ” เจียงอี่ซานจัดวางไม้กรอกลงบนจานอย่างตั้งใจ ก่อนจะใส่ลงในหม้อหนึ่งอาหาร เเท่น้ำลงไปแล้วเปิดไฟ “ฉันทำเองก็

ต้องรับผลของมัน”

ฉินเช่าเซิ่งทนฟังต่อไปไม่ไหวแล้ว เขาถามขึ้นอีกครั้ง
“นายต้องการเงินเท่าไร”

หลังจากเจียงอี่ซานล้างบรอกโคลีเสร็จก็เด็ดใบออก ตัด
ก้านทิ้ง และหั่นเป็นชิ้นเล็ก ๆ ก่อนจะลวกด้วยน้ำเดือดแล้วจัด
ใส่จาน “ฉินพูดอะไรกับนายไม่ได้นอกจากขอเงินใช่ไหม”

“ยังจะมีอะไรอีกล่ะ”

“เยอะแยะ แต่ดูท่าทางนายคงไม่อยากจะฟังฉินพูดอะไร
นักหรอก” เจียงอี่ซานเทน้ำซุบเปียวในหม้อลงไปในอ่างล้าง
จาน แล้วพูดยิ้ม ๆ “นายกลัวว่าฉินจะเอาเรื่องอดีตมาหลอกให้
นายตกหลุมพรางอีกหรือ”

ใบหน้าของฉินเช่าเซิ่งยังคงไร้รอยยิ้มอย่างสิ้นเชิง

เจียงอี่ซานวางเครื่องครัวในมือลง แล้วเงยหน้าขึ้นสบ
สายตาเย็นชาของฉินเช่าเซิ่ง ปลายนิ้วของเขาสั้นเล็กน้อย เขา
ไม่กล้าให้อีกฝ่ายเห็นความขี้ลาดและความใจฝ่อของเขา
อย่างไรเสียตอนแรกเขาก็เป็นคนผิ

ในปีนั้นหลังจากที่ฉินเช่าเซิ่งทะเลาะกับครอบครัวเพราะ
เจียงอี่ซาน ก็ตัดสินใจเดินทางไกลมากกว่า 1,300 กิโลเมตร
เพื่อมาบุกเบิกกิจการในเมือง A ที่ไม่คุ้นเคย หลังจากใช้เงิน
ออมทั้งหมดของเขาเพื่อซื้อฟิล์มมา เจียงอี่ซานต้องการที่จะ
เป็นดาราดังต่อไป จึงบอกเลิกกับฉินเช่าเซิ่งอย่างไม่ลังเล

ฉินเช่าเซิ่งยังยืนอยู่ที่เดิม คิ้วที่ขมวดแน่นทำให้ท่าทาง
ของเขาดูสร้างความกดดัน

“ไม่ต้องเป็นห่วง ครั้งนี้ฉันไม่ได้มาที่นี่เพื่อขอยืมเงินนาย ไม่เห็นต้องทำหน้าโหดขนาดนี้” เจียงอีซานยิ้มเล็กน้อย “สตูซี่โครงหมูกับไก่เคี้ยวเสร็จแล้ว ในหม้อมีเกี้ยวไข่ จานพะไล์ฉัน ซ้อเนื้อวัวมาแล้ว จานมังสวิรัตินอกจากบรอกโคลีแล้ว นายอยากกินอะไรอีกไหม”

การแสดงออกของเขาสงบและอ่อนโยน ใกล้เคียงเหมือนพวกเขายังคงอยู่ด้วยกัน

ฉันเข้าใจรู้สึกสะอิดสะเอียน

เมื่อเห็นสีหน้าของฉันเข้าใจ เจียงอีซานก็ยิ้มอย่างเศร้าหมอง “นายเกลียดฉันจนกินไม่ลงเลยหรือ”

อีกครั้งแล้วที่ฝ่ายนั้นพยายามจะยิ้มให้เขาด้วยการแสดงความอ่อนแอ...ฉันเข้าใจคิดในใจ

พวกเขาเลิกกันเป็นเวลาสามปี หากไม่นับรวมปีแรกของการพั่วพั้น ก็ไม่ได้พบกันเป็นเวลาสองปีแล้ว ในวันที่ซึ่งเป็นวันขึ้นปีใหม่ของปีที่สาม เจียงอีซานตั้งใจปรุงอาหารโปรดของเขา และพูดอย่างใสซื่อว่ากลับมาแล้ว...

จงใจเอาเรื่องไม่เปลี่ยนกลอนประตุมายิ้มให้เขา การเลิกกันโดยไม่เปลี่ยนที่อยู่อาศัยหรือกลอนประตูซึ่งถูกมองว่า เขามีความคิดว่าคนรักจะหวนกลับมา ทำให้เขาพานิโอรชขึ้น

จากนั้นก็เป็นการพูดพื้น ๆ เหมือนในทฤษฎี บอกว่าวันนี้คือวันส่งท้ายปีเก่า บอกว่าตนเองไม่มีเงิน บอกว่าจะออกไปหลังจากอาหารมื้อสุดท้าย

และเขาก็เป็นเหมือนเหยื่อที่ถูกดักโดยนักล่า ทันทีที่ปรากฏตัวก็ติดกับดักทันที ไปที่ห้องอ่านหนังสือเพื่อสืบค้นข่าวคราวของฝ่ายนั้น ดูรูปภาพแล้วมาที่ห้องครัวเพื่อฟังว่าคนตรงหน้าใช้ชีวิตผ่านไปอย่างยากลำบากแค่ไหน

ทั้งหมดอยู่ภายใต้การควบคุมของอีกฝ่าย

จินเซ่าเซิงพบว่าชายหนุ่มผู้งดงามตรงหน้าไม่เคยเปลี่ยนแปลงไปเลย ยังเห็นแก่ตัวเหมือนเดิม ความรู้สึกอันน้อยนิดยังถูกเขาวัดออกมาได้อย่างละเอียด

จินเซ่าเซิงหันหลังเดินออกจากห้องครัว

เขารู้วิธีเผชิญหน้ากับเจียงอี่ซาน ต้องเย็นชาเล็กน้อยอย่าให้อีกฝ่ายคอยจุกจิกเดิน...ขณะที่เขากำลังคิดเช่นนี้ ตรงหน้ากลับปรากฏภาพหัวไหล่บาง ๆ ของเจียงอี่ซานกับขนตาที่สั้นระริก

จินเซ่าเซิงเสียใจมากที่สุด เขาน่าจะออกจากห้องนี้ทันทีที่เห็นเจียงอี่ซาน

ห้องนี้พวกเขาเช่าอยู่ด้วยกัน ทุกอย่างภายในห้อง พวกเขาช่วยกันจัดเรียง อะไรก็ตามจิ้งจ้วนเป็นบ่อเกิดแห่งความทรงจำ ในสภาพแวดล้อมเช่นนี้ เขานั่งอยู่บนโซฟาในห้องนั่งเล่นและรู้สึกว่าเสียงการปรุงอาหารในห้องครัวนั้นดังเสียดหูมากกว่าเสียงโทรทัศน์ที่อยู่ตรงหน้าเสียอีก น่ารำคาญใจเหลือเกิน

“เอาละ” เจียงอี่ซานปรากฏตัวขึ้นในห้องนั่งเล่นตั้งแต่

เมื่อไรไม่รู้ เขานำจานไปวางที่โต๊ะน้ำชาและนั่งขัดสมาธิบนพรมตามสบาย ในตอนแรกเนื่องจากพื้นที่ไม่พอจึงไม่ได้ซื้อโต๊ะอาหาร เมื่อก่อนเจียงอี่ซานชอบนั่งกินข้าวตรงนี้

จินเซ่าเซิ่งเข้าไปที่ห้องครัวเพื่อล้างมือและหยิบจานชามพอเดินกลับมา เจียงอี่ซานก็เปิดขวดไวน์และถามเขาว่า

“เอามั้ย” จากนั้นก็รินใส่แก้วเล็กๆ ให้จินเซ่าเซิ่งเอง “เอ้า สักแก้วหนึ่ง”

ซาร์บอนบนโต๊ะกำลังมีไอรระเหยขึ้นมา โทททัศน์ที่อยู่บนผนังกำลังปลดปล่อยเสียงหัวเราะ เจียงอี่ซานยกแก้วไวน์ขึ้นแล้วเอามาชนกับแก้วไวน์ที่อยู่บนโต๊ะ ก่อนจะกล่าวว่า

“สวัสดิ์ปีใหม่”

จินเซ่าเซิ่งไม่ได้ยกแก้วไวน์ขึ้นมา เจียงอี่ซานเองก็ไม่ได้สนใจ เขาดื่มไวน์ในแก้ว

ตอนรับประทานอาหาร เจียงอี่ซานตั้งใจเคี้ยวหลายคำ ก่อนจะเอ่ยขึ้น “ไม่อร่อยเหมือนเมื่อก่อน”

จินเซ่าเซิ่งก้มหน้าลงกินอาหาร

“นายลองชิมเนื้อผัดเห็ดหูหนูหรือยัง จานนี้มันใกล้เคียงกับเมื่อก่อนมาก”

“ไม่มีใครตอบเขา

“นั่นก็อย่ากินเลย” เขาดื่มเข้าไปอีกแก้ว

ปีนี้ในเมืองห้ามจุดพลุหากไม่มีรายการพิเศษเนื่องในวันส่งท้ายปีเก่า พวกเขา นั่งกันอย่างเงียบ ๆ ที่โต๊ะแบบนี้ คงไม่มีใครรู้ว่ากำลังกินอาหารคำสั่งท้ายปีเก่ากันอยู่

ฉันเช่าเซ็งกินอาหารอย่างรวดเร็ว เพียงไม่นานก็วางถ้วย และตะเกียบลง

เจียงอู่ซานมองดูกันถ้วยของเขาที่ว่างเปล่าแล้วถาม
“เดี๋ยวฉันไปเอาจิ๊กไข่เยี่ยวม้ามาให้นายเอาไหม”

ฉันเช่าเซ็งลุกขึ้นเพื่อเก็บถ้วยและตะเกียบ เจียงอู่ซาน
เอนกายลงบนโซฟาอย่างเกียจคร้าน เขาไม่ได้ละสายตาจน
กระทั่งฉันเช่าเซ็งเดินเข้าไปในห้องครัว จึงถอนหายใจเจิบ ๆ
“ไม่สนใจฉันเลย”

รายการพิเศษเนื่องในวันส่งท้ายปีเก่าหลายปีที่ผ่านมา
ไม่น่าดูแม้แต่ชนิดเดียว การออกแบบเวทีและการแสดงก็ธรรมดา
สุด ๆ เจียงอู่ซานเหินบนนมไปดื่มไวน์ไป

ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา เขามักจะไปดื่มเหล้าและกินอาหาร
กับเจ้านายและนักลงทุน จึงมีประสบการณ์การดื่มมาไม่น้อย
อันที่จริงเขาเกลียดการดื่มมาก เพราะว่ามันเหนื่อยแถม
หนึ่งที่มีส่วนผสมผสมรุนแรงทำลายเสียงของเขา...เขาเคยร้องเพลง
ไพเราะมาก ๆ

เจียงอู่ซานวางแก้วไวน์ลงและฮัมเพลงในโทรทัศน์ เสียง
ร้องไม๊สกังวานหรือมีซีวิตซีวาเหมือนเมื่อก่อนแล้ว เพิ่งร้องไป
ได้แค่สองประโยคเขาก็หัวเราะขึ้นมา แล้วดื่มไวน์เข้าไปอีก
พิมพ์กำกับตัวเอง

“เหมือนนาฬิกาพัง ไม่เพราะเอาเสียเลย”

เจียงอู่ซานนั่งอยู่บนพรมเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมง ในขณะที่
ฉันเช่าเซ็งล้างจานในห้องครัวเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมง

หลังจากตีมิวโนในขวดหมดแล้ว เจียงอี่ซานก็นอนอยู่ที่ มุมโซฟา เขารอว่าฉินเซ่าเซิ่งจะออกมาไล่เขาออกไปเมื่อไร เขา ต้องการให้ฝ่ายนั้นสนทนากับเขา แม้ว่าอีกฝ่ายจะโกรธและด่า เขาก็ตาม

เขาคิดถึงอีกฝ่าย และรู้ว่าตัวเองผิดไปแล้ว

เขารู้ว่าฉินเซ่าเซิ่งนั้นใจอ่อนแค่นั้น ขอเพียงเขาพยายาม ที่จะขอโทษ ฉินเซ่าเซิ่งก็จะให้อภัยเขา แต่ฉินเซ่าเซิ่งไม่สนใจเขา เลย ล้างจานเสร็จก็ออกมาเก็บเสื้อผ้าที่ระเบียงและไปอาบน้ำ ทำเหมือนเขาไม่มีตัวตน

เจียงอี่ซานยันตัวขึ้นจากพรม เดินโงนแง่นไปเคาะประตู ห้องน้ำ “ฉินอยากเข้าห้องน้ำนะ”

ห้องน้ำเก่าๆ นี้ไม่ได้ถูกออกแบบมาให้แยกส่วนเปียก และแห้ง พื้นที่ยังมีขนาดเล็กมาก ตอนนั้นอ่างอาบน้ำที่เจียง อี่ซานต้องการเมื่อวางลงไปก็เกือบไม่เหลือที่ไว้ให้ซักใครกแล้ว

ประตูถูกเปิดออก ฉินเซ่าเซิ่งยืนอยู่หน้าประตู ทั้งตัว เปียกชุ่มไปด้วยน้ำ

เจียงอี่ซานก้มหน้าหัวเราะเบาๆ “ฉินหลอกนาย ความจริงฉินมองไม่เห็นนาย น่าเบื่อจริงๆ”

ฉินเซ่าเซิ่งขมวดคิ้ว

ในที่สุดเขาก็มีปฏิกิริยาตอบสนอง...เจียงอี่ซานโอบเอว ฉินเซ่าเซิ่งเอาไว้ รับรู้ได้ถึงอุณหภูมิร่างกายและลมหายใจของ อีกฝ่าย เขาพูดเบาๆ

“เราไปดูโทรทัศน์ด้วยกันดีไหม”

จินเซ่าเซิ่งดึงมือของเขาออก “ไม่ต้องแก้งแม”

“ฉันไม่ได้เมา ตอนนี่ฉันดื่มเก่งมาก” เจียงอี่ซานยัดตัวขึ้น แต่ก็ยังเตือนว่าจินเซ่าเซิ่งเกือบลื่นเซนต์ิเมตร “อยู่ได้รุ่งในคืนข้ามปีกับฉันได้ไหม”

จินเซ่าเซิ่งไม่สนใจเขา

“นายคุยกับฉันได้ไหม” เจียงอี่ซานเดินตามหลังเขาไป “เซ่าเซิ่ง อย่าทำเป็นไม่สนใจฉันเลย”

เสียงดังเบา ๆ...เจียงอี่ซานถูกขังอยู่นอกห้องนอน

ในที่สุดโลกก็เงียบสงบ

จินเซ่าเซิ่งนั่งอยู่บนเตียง เปิดมือถือดู ตอบข้อความอวยพรปีใหม่ บรรดาพนักงานในบริษัทล้วนส่งซองแดงให้เขา จินเซ่าเซิ่งตอบกลับไปอย่างอารมณ์ดี

ไม่ถึงนาทีเว่ยเฟิงก็โทรศัพท์เข้ามา ประโยคแรกนั้นถามว่า “เจียงอี่ซานอยู่ที่บ้านของนายหรือ”

“นายรู้ได้ยังไง”

“เขาโพสต์รูปบนโซเชียลมีเดีย” เสียงของเว่ยเฟิงฟังดูโมโหมาก “นายบ้าไปแล้วหรือเปล่า ยังจะสนใจเขาอยู่อีกหรือ นายลืมเรื่องที่เขาเคยทำไว้แล้วหรือไง”

จินเซ่าเซิ่งปวดหัวอีกแล้ว เขานวดขมับ “เขามาเอง”

เว่ยเฟิงด่าออกมาประโยคหนึ่ง “สันดานเดิมแก้ไม่ได้จริง ๆ”

“ปีใหม่อย่าพูดถึงเรื่องนี้เลย”

หลังจากได้ยินคำพูดของฉินเซ่าเซิ่ง เว่ยเฟิงก็ถอนหายใจออกมาแล้วไม่ได้พูดอะไรอีก ทั้งสองจบการสนทนาหลังจากที่กล่าวคำอวยพรปีใหม่กันผ่านโทรศัพท์มือถือ

ฉินเซ่าเซิ่งเอนตัวลงบนหัวเตียง และเชื่อมต่อเข้ากับไซเบอร์สเปซของเจียงอู่ซาน

โพสต์ล่าสุดเป็นรูปภาพรูปหนึ่ง มันคืออาหารเย็นวันส่งท้ายปีเก่าบนโต๊ะ คนที่คุ้นเคยกับพื้นหลังของโต๊ะน้ำชาและพรมย่อมรู้ว่าเป็นบ้านของฉินเซ่าเซิ่ง ข้อความด้านล่างเลอะเทอะไปหมด

ประโยคหนึ่งที่ว่า *ตรุษจีนได้เห็นพวกคุณยังด่าคนจนยับเยินแบบนี้ ในที่สุดฉันก็ยิ้มขึ้นใจได้เสียที* ถูกกดโลโก้เป็นอันดับหนึ่ง

ชื่อเสียงของฝ่ายนั้นแฉ่งถึงขนาดนี้เลยหรือ

ฉินเซ่าเซิ่งขว้างมือถือไปอีกทางแล้วนอนลงบนเตียงนึกถึงตอนที่ตัวเองถามถึงสาเหตุที่เจียงอู่ซานต้องการเลิกกรา

เจียงอู่ซานพูดอย่างใจเย็นว่าเขาต้องการโด่งดัง เขาตัดสินใจจากความรู้สึกพึงพอใจที่ทุกคนยกเขาให้อยู่สูงตอนที่เขาเป็นดาราไม่ได้ เขาบอกว่าเขาชื่นชอบความฟุ้งเฟ้อและรับไม่ได้ที่ถูกคนอื่นวิพากษ์วิจารณ์ว่าเป็นเกย์ เขาบอกว่าเขาจะยอมทิ้งทุกอย่างเพื่อที่ตนเองจะได้เป็นดาราต่อไป

ถูกแล้ว แต่การ ‘ล้มเลิกชั่วคราว’ ทำให้ฉินเซ่าเซิ่งไม่สามารถตัดสินใจได้อย่างสมบูรณ์ แต่กลับยังคงพัวพันกันอยู่หลังจากเลิกกรากันแล้ว เต็มใจเป็นคนรักกลับ ๆ ของเจียงอู่ซาน

ต่อไปถึงหนึ่งปีเต็ม

เรียกก็มา ไล่ก็ไป

เจียงอู่ซานยืนเคาะอยู่หน้าประตูห้องนอนเป็นเวลานาน แต่เงินเช่าเซ็งก็ไม่ได้เปิดประตูออกมา

เขานั่งลงบนพื้น โท. หาอีกฝ่ายซ้ำแล้วซ้ำเล่า บ้านเก่าไม่ได้ซ่อมแซมตกแต่งใด ๆ ประตูกับพื้นห้องไม่แนบสนิทกัน มีช่องว่างขนาดใหญ่และแสงลอดออกมา เขามั่นใจว่าเงินเช่าเซ็งเห็นเขานั่งอยู่บนพื้น เครื่องทำความร้อนในห้องรับแขกถูกปิดลงแล้ว เขานั่งอยู่ครู่หนึ่งก็รู้สึกหนาวเหน็บไปทั้งร่างกายและจามเบา ๆ

เขามักจะมีความคิดเล็ก ๆ น้อย ๆ เสมอ

เขารู้ว่าเงินเช่าเซ็งอ่อนโยนเพียงใด การยอมให้เขาอยู่ที่นี้ในวันนี้เป็นข้อพิสูจน์ที่ดีที่สุด ฝ่ายนั้นไม่อาจตั้งใจปล่อยให้เขาออกไปเจอปาปาร์ซซีรุ่มล่อมและถูกคนอื่นด่า

เขาเองก็ไม่คิดจะใช้ประโยชน์จากจุดนี้ แต่เขาไม่มีทางเลือกเมื่ออีกฝ่ายไม่สนใจเขา เขาอยากพูดคุยกับเงินเช่าเซ็งดี ๆ เขาคิดมากมาเป็นเวลาสองปีแล้ว แต่ก็ยังไม่กล้าเผชิญหน้าจริง ๆ จัง ๆ

เขาสำนึกผิดแล้ว

การนั่งครวญนี้กินเวลามากกว่าหนึ่งชั่วโมง

เจียงอู่ซานเคาะประตูด้วยนิ้วมือของเขา “เช่าเซ็ง ฉันทหนาวจังเลย”

ไม่มีเสียงตอบ ฉันเซ้าเซิงยืนกรานที่จะไม่สนใจเขาอีกต่อไปแล้ว เขาคิดว่าแผนทรมาณร่างกายตัวเองไม่ได้ผลแล้ว แต่ก็ไม่เป็นไร เขารู้ว่ากุญแจห้องนอนอยู่ที่ไหน...เจียงอี่ซานลุกขึ้นยืนแล้วหากกุญแจมาเปิดประตูเข้าไปในห้องอย่างราบรื่น ก่อนจะล็อกประตูเมื่อเข้าไปได้แล้ว

ฉันเซ้าเซิงนอนอยู่บนเตียง

เจียงอี่ซานเดินเข้าไปหา

“นายจะไม่สนใจฉันจริงๆ เหรอ”

ยังคงไม่มีการตอบสนองเหมือนเดิม

เจียงอี่ซานปีนขึ้นไปบนเตียง คุณเขาอยู่ข้างๆ ฉันเซ้าเซิง และเริ่มเปลื้องผ้าออก

ฉันเซ้าเซิงไม่อาจแก้งทำเป็นไม่สนใจได้อีกต่อไป

“นี่นายกำลังทำอะไรอยู่”

“นอนกับนาย”

ในห้องมืดมิด เจียงอี่ซานมองไม่เห็นสีหน้าอันเย็นชาของฉันเซ้าเซิง เขาเลิกผ้าห่มออกแล้วขึ้นคร่อมลงบนเอวของฝ่ายนั้นพลางยึดเอาไว้อย่างต้องการจะจับคนตรงหน้า

“เจียงอี่ซาน”

“ฉันเสนอให้ถึงที่ นายยังไม่เอาอีกเหรอ ฉันจำได้ว่าเมื่อก่อนนายชอบเป็นฝ่ายเริ่มก่อนนี่นา”

ฉันเซ้าเซิงรู้ว่าไม่ควรสนใจ แต่คำพูดของเจียงอี่ซานนั้นสามารถจับจุดอารมณ์ที่ควบคุมไม่ได้ของเขา เขาออกแรงจับมือของเจียงอี่ซาน พยายามข่มความโกรธและพูดเสียงเบา

“ออกไป”

“นายรังเกียจที่ฉันสกปรกหรือ”

“ใช่”

เจียงอี่ซานหยุดการกระทำ

ยื่นขาเหลือเกิน แต่มือของฉินเช่าเซ็งที่จับเขาไว้ข้าง
อบอุ่น

“ถ้าฉันยอมออกไป นายจะปล่อยฉันได้ไหม” เจียงอี่ซาน
โอบอ้อมลง

มือที่บีบข้อมือของเขาคลายออก เจียงอี่ซานพลิกมือ
เป็นฝ่ายจับมือของฉินเช่าเซ็งแล้วกดให้เขาอยู่ภายใต้ร่างกาย
ของตนเองอย่างดีนไม่หลุด

“นาย!”

“ฉันไม่สกปรกหรือ” เจียงอี่ซานพูดเสียงเบา “นอกจาก
นายแล้ว หลายปีมานี้ฉันไม่ได้แตะต้องใครอีกเลย นายก็รู้ว่า
ฉันไม่ใช่พวกกรักร่วมเพศ มีแค่นายที่เคยได้ฉัน”

ความโกรธเต็มอกของฉินเช่าเซ็งไม่ได้รับการบรรเทาให้
เบาบางลงเลย

“เช่าเซ็ง นายกอดฉันได้ไหม ฉันนั่งอยู่ที่หน้าประตูหนาว
มากเลย” มือของเจียงอี่ซานที่จับฉินเช่าเซ็งกดไว้สั่นเทา “นาย
ไม่สนใจฉัน ไม่พูดคุยกับฉันก็ไม่ใช่ไร แต่นายกอดฉันสิ”

ฉินเช่าเซ็งอยากจะโหดร้าย แต่เมื่อถูกเจียงอี่ซานจูบ
ไบหน้าก็สัมผัสกับของเหลวเย็นเฉียบ

คนคนนี้กำลังใช้น้ำตาหลอกเขาอีกแล้ว

หน้าอกของฉินเซ่าเซิ่งสั่นเทา เขากำหมัดแน่น “นายลงไปก่อน ฉินจะคุยกับนาย”

เจียงอี่ซานสังเกตเห็นว่าฉินเซ่าเซิ่งอ่อนแรงแล้ว เขาก็สอดมือเข้าไปจับแก่นกายของฝ่ายนั้นที่อยู่ในกางเกง “ไม่เอา”

“เจียงอี่ซาน นายพอได้แล้ว!”

เสียงหายใจของฉินเซ่าเซิ่งหนักขึ้น

“เซ่าเซิ่ง นายกอดฉินลิ” เจียงอี่ซานโน้มลงไปเอ่ยข้างหูฉินเซ่าเซิ่ง “ถ้านายไม่ยอมเห็นฉิน ฉินก็จะไม่เปิดไฟ ไม่ส่งเสียง”

เจียงอี่ซานเลื่อนกายลงไป ใช้ปากสัมผัสผิวส่วนอ่อนไหวของอีกฝ่าย

ฉินเซ่าเซิ่งสูดหายใจหลายครั้ง ก่อนจะผ่อนลมหายใจออกมาเมื่อรู้สึกถึงความร้อนผ่าวที่โอบล้อมเขาเอาไว้ ส่วนอ่อนไหวมีเลือดสูบฉีดและแข็งเกร็งขึ้นอย่างรวดเร็ว...เจียงอี่ซานดีใจที่ฉินเซ่าเซิ่งยังไม่รังเกียจเขาจนถึงขั้นไร้ความรู้สึก แต่เขาทำออร์ลเซ็กซ์ไม่ได้ ที่ผ่านมามัวแต่เป็นฉินเซ่าเซิ่งที่เป็นฝ่ายรุก อีกทั้งขนาดของฝ่ายนั้นก็ไม่ใช่บ่อย ๆ

เจียงอี่ซานใช้ลิ้นไต่โอบความแข็งเกร็งนั้นอย่างนุ่มนวล มีกลิ่นคาวเจลล่อล่อและถ่วงจากกระเป่าเสื่อ ขณะใช้ปากครอบครองฉินเซ่าเซิ่งก็เตรียมพร้อมช่องทางเบื้องหลังของตนเองไปพลาง เจลล่อล่อถูกบีบออกมามากเกินไปจนเกิดเสียงแฉะซุ่ม เขาจินตนาการร้อนผ่าวไปทั่วร่างกายเพราะไม่เคยทำตัวเหมือนชำชองแบบนี้มาก่อน ไฟก็ไม่ได้เปิดจึงมอง

ไม่เห็นอะไรเลย

หลังจากพยายามใช้ทั้งสามนิ้วขยับขยายช่องทางได้แล้ว เขาก็สวมถุงยางให้อีกฝ่าย แล้วกดเอนนั่งลง เจลหล่อลื่นไหลออกมาจากภายใน ส่วนปลายของอีกฝ่ายไถลออกด้านข้างทุกครั้ง ทำอย่างไรก็ไม่สำเร็จเสียที

เขาเอ่ยอย่างร้อนใจ “ช่วยฉันหน่อย”

“ลงไป...”

เสียงของจินเซ่าเซิ่งไม่ได้เฉยเมยเหมือนที่เคยเป็น

เจียงอู๋ซานกัดฟันจับความแข็งแกร่งของอีกฝ่ายจ่อที่ปากทางของตนเองแล้วนั่งลง พอเข้าไปได้เพียงครึ่งเดียวเขาก็เจ็บจนทนไม่ไหว หน้าผากมีเหงื่อผุดพราว แต่ก็ยังอดทนต่อความเจ็บปวด ไม่สนการขัดขืนของจินเซ่าเซิ่ง ดึงดันครอบครองทั้งหมด ความเจ็บปวดทำให้เขาสิ้นสะท้านไปทั้งตัว

“เข้ามาแล้วนะ...อือ...”

ส่วนสำคัญของร่างกายถูกบีบรัดด้วยช่องทางที่เล็กแคบ มีเหงื่อผุดขึ้นมาเล็กน้อยบนสันจมูกของจินเซ่าเซิ่ง

เจียงอู๋ซานได้ยินเสียงหอบหายใจของอีกฝ่ายจึงเริ่มขยับ บั้นท้ายขึ้นลงอย่างช้า ๆ แก่นกายแข็งแกร่งค้ำแน่นอยู่ภายใน ทุกตารางนิ้วถูกขยายออก เขาทั้งเจ็บปวดและเย็นยะเยือก ไม่รู้ว่าการรูกนั้นต้องเคลื่อนไหวอย่างไร การขยับเอนให้ส่วนนั้นของอีกฝ่ายเบียดทางข้างในไม่ได้ทำให้เขารู้สึกถึงความสุขแม้แต่ชนิดเดียว ส่วนสำคัญของตัวเองยังคงไม่แข็งตัว

แต่เขาต้องการให้จินเซ่าเซิ่งรู้สึกดีที่สุด บางทีฝ่ายนั้น

อาจจะยอมใจอ่อนกอดเขาก็ได้

การเคลื่อนไหวที่เงอะงะไม่เป็นไปตามขั้นตอนของเจียงอี้ซานส่งผลให้ไฟในใจของฉินเช่าเซิ่งลุกโชนขึ้นเรื่อย ๆ “นาย... พอได้แล้ว! ตอนนี้เหมือนอะไรก็ไม่รู้ รีบลงไปได้แล้ว”

“ไม่เอา” เจียงอี้ซานจับหัวไหล่ของฉินเช่าเซิ่งไว้ด้วยมือทั้งสองข้าง “นายสอนฉันสิว่าควรจะขยับยังไงดี ของนายใหญ่เกินไป ฉันเจ็บไปหมดแล้ว... ไม่รู้สึกดีเลยสักนิด...”

ฉินเช่าเซิ่งรู้สึกขัดแย้ง ใจเขาคิดว่าจะตกหลุมพรางไม่ได้ แต่มีอกลับไม่เชื่อฟัง... เอื้อมไปแตะบันท้ายของฝ่ายนั้น

เจียงอี้ซานยิ่งกอดเขาแน่นขึ้นอีก

“เช่าเซิ่ง...” เขาอดทนต่อความเจ็บปวด พยายามผ่อนคลายกล้ามเนื้อที่ตึงแน่น ปล่อยให้ตัวตนของอีกฝ่ายเข้ามาลึกขึ้นอีก เขาจับมือของฉินเช่าเซิ่งมาวางไว้บนท้องน้อย “นายแตะคูลี นายเข้ามาลึกมากเลยนะ”

ฉินเช่าเซิ่งไม่สามารถควบคุมตัวเองได้อีกต่อไป เขาตะปบเอวของเจียงอี้ซานและเป็นฝ่ายเคลื่อนไหวเสียเอง แขนกายนึงซึ่งเสียดสีอยู่ในตัวของอีกฝ่าย เจียงอี้ซานเจ็บปวดจนน้ำตาไหลเป็นทาง น้ำตาที่อุ่นชื้นหยดลงบนหัวไหล่ของเขา

เอาอีกแล้ว... เขาเป็นแบบนี้อีกแล้ว

ไฟร้อนแผดเผาไปทั่วทั้งร่างกายของฉินเช่าเซิ่ง เขาพลิกเจียงอี้ซานลงบนเตียง จับขาทั้งสองข้างแยกออก แล้วโถมกายเข้าหาเต็มแรง

เจียงอี้ซานตัวตวัดข้อมือโอบคอของเขา “เบาลงหน่อย...”

ฉินเซ่าเซิ่งอารมณ์เสีย เขาออกแรงดำดิ่งเข้าสู่ภายในที่บีบรัดแน่นของอีกฝ่าย กระแทกกระทั้นอย่างไม่ใส่ใจ

ความเจ็บปวดในตอนแรกผ่านไปอย่างรวดเร็ว ความเสียวซ่าค่อยๆ แผ่กระจาย เมื่อถูกสัมผัสเข้าไปยังจุดที่ลึกที่สุด เจียงอี่ซานก็ครางออกมาอย่างทนไม่ไหว

“อา...เข้ามาข้างในแล้ว...ลึกจัง...”

เหงื่อบนหน้าผากของฉินเซ่าเซิ่งไหลลงมาเรื่อยๆ ทุกรูขุมขนที่เขาสวมอยู่ก็ถูกช่องทางที่คับแน่นบีบรัดจนแทบขาด... ร่างกายของเจียงอี่ซานเหมือนดั่งสายน้ำในฤดูใบไม้ผลิ เนื้อตัวสั่นเทาด้วยความเสียวซ่า มือทั้งสองตะกุกตะกักอยู่บนแผ่นหลังของฉินเซ่าเซิ่ง

แผ่นหลังของฉินเซ่าเซิ่งร้อนรุ่มไปหมด เขาคว้าข้อเท้าของเจียงอี่ซานขึ้นมาแล้วจับกดไว้ที่อกของเขาพลางเคลื่อนไหวร่างกายอย่างรุนแรง เจียงอี่ซานนอนอยู่บนเตียง บิดกายร่ำว่าอย่างควบคุมตัวเองไม่ได้ ฉินเซ่าเซิ่งรู้สึกได้ถึงแรงบีบรัดที่เริ่มกระตุกอย่างเป็นจังหวะ เขาเคลื่อนไหวแรงแรงๆ อีกไม่กี่ครั้งก็ถอนกายออก

เจียงอี่ซานร้องระอื้น ช่องทางที่ถูกทอดทิ้งตอนถึงจุดสุดยอดมันคันจนทำให้เขาแทบคลั่ง แต่ในวินาทีที่ฉินเซ่าเซิ่งโถมเข้าเต็มเต็มความหื่นกระหายของเขาอีกครั้ง เขาก็เสียวซ่าจนครวญคราง แอ่นกายขึ้นปลดปล่อยความปรารถนาออกมา

หลังจากถึงจุดสุดยอดแล้ว ในห้องก็เหลือเพียงเสียงร่างกายส่วนล่างกระทบกัน ฉินเซ่าเซิ่งรุกเร้าอีกฝ่ายที่ทำอะไร

ไม่เป็นนอกจากส่งเสียงครวญคราง หลังจากสอดใส่เข้าออก
เกือบร้อยครั้ง เขาก็ถอนกายออกมา ถอดถุงยางแล้วจับแก่น
กายปลดปล่อยลงบนหน้าท้องของเจียงอู่ซาน

หลังจากเสร็จกิจ จีนเซ่าเซ็งที่สติสัมปชัญญะกลับมาแล้ว
ก็หอบหายใจหนัก ยิ่งได้ยินเสียงหอบระอื้นของเจียงอู่ซาน
หลังจากถึงจุดสุดยอดแล้วเขาก็ยิ่งหยุดนิ่ง ผลจากเจียงอู่ซาน
แล้วเข้าห้องน้ำไป

ในห้องน้ำ จีนเซ่าเซ็งเสยผมบนหน้าผากที่เปียกน้ำขึ้น
ไป เผยให้เห็นหน้าผากสะอาดสะอาด น้ำอุ่นจัดไหลลงมาตาม
กล้ามเนื้อที่แน่นเปรี๊ยะ ความปรารถนายังไม่จางหายไป ทันที
ที่หลับตา เขาเห็นเรือนร่างของเจียงอู่ซานและได้ยินเสียงร้อง
ครวญครางของฝ่ายนั้น

จีนเซ่าเซ็งชกผนังด้วยความเสียใจที่สุด

อาบน้ำเสร็จแล้วจีนเซ่าเซ็งก็ผลักประตูออกมา เจียง
อู่ซานสวมเพียงเสื้อเชิ้ตบาง ๆ ยืนอยู่หน้าประตู จีนเซ่าเซ็งมี
สีหน้าเย็นชา

เจียงอู่ซานกอดไหล่ของเขา พุดพลางยิ้ม “จะกอดฉันได้
หรือยัง”

จีนเซ่าเซ็งสะบัดมือฝ่ายนั้นออก

“ยังไม่สนใจฉันอีกหรือ” เจียงอู่ซานขมวดคิ้ว หน้าบึ้ง
“จะต้องทำยังไงนายถึงจะยอมพุดกับฉัน”

เจียงอู่ซานไม่รู้ว่่าทำไมจีนเซ่าเซ็งถึงกลายเป็นแบบนี้
ตอนที่เขาเห็นความล้มเหลวและขัดแย้งในดวงตาของจีนเซ่าเซ็งก็

คิดว่าตนเองนั้นมีโอกาส แต่ไม่ว่าจะแสดงออกอย่างไรก็ไม่ได้ผลแม้แต่ชนิดเดียว เขาคิดถึงอีกฝ่ายมาก อยากจะพูดคุยด้วย อยากกอด...

ในใจเจียงอู่ซ่านนั้นเจ็บปวด เมื่อก่อนจินเซ่าเซิ่งรักเขามาก เขาอยากถามอีกฝ่ายว่าไม่ชอบให้ตนเองเป็นฝ่ายรุกแล้วหรือ ไม่ชอบให้สวมเสื้อเชิ้ตของเขาแล้วหรือ

ทำไมจินเซ่าเซิ่งถึงได้เปลี่ยนท่าทีเป็นเย็นชาแบบนี้ แต่เขาถามไม่ได้ อย่างน้อยก็ไม่ใช้ในตอนนี้ที่ฝ่ายนั้นโกรธอยู่

เจียงอู่ซ่านมองดูจินเซ่าเซิ่งและพูดเบาๆ “นายยังโกรธฉันอยู่ จะเห็นฉันเป็นคนแปลกหน้าก็ได้ แต่อย่าเห็นฉันเป็นศัตรูเลยได้ไหม”

หลังจากได้ยินเสียงอ่อยๆ ของเขา จินเซ่าเซิ่งก็ขบกรามแล้วถาม

“นายต้องการอะไร”

“ฉันอยากเจอนาย อยากคุยกับนาย”

“แล้วหลังจากนั้นล่ะ ต้องการเงินหรือ หรือว่าต้องการให้ฉันช่วยขอร้องนายจ้างให้เห็นใจนาย”

“ฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น” เจียงอู่ซ่านขมวดคิ้ว จินเซ่าเซิ่งพูดอย่างเบื่อหน่าย “เจียงอู่ซ่าน ฉันเคยบอกไว้แล้วเมื่อสองปีก่อน นั่นคือครั้งสุดท้าย”

“ฉันเปล่าจริงๆ นะ” เจียงอู่ซ่านค่อนข้างร้อนใจ เขาทำสิ่งที่ผิดพลาดมากมายในเวลานั้น ตอนนี้อยากจะย้อนเวลา

กลับไป เขาคว้าแขนของฉินเซ่าเซิ่งไว้ “ตอนนี้ที่ฉินเป็นแบบนี้ก็เพราะผลกรรมที่ฉินก่อเอง ฉินรู้ ฉินมาก็เพราะอยากเจอนาย ฉินคิดถึงนายมาก”

“คิดถึงฉินหรือ ทำไมไม่คิดถึงฉินตั้งแต่สองปีก่อนล่ะ”

“ฉิน...”

ฉินเซ่าเซิ่งหันมามองเขา “ถ้าไม่ใช่เพราะนายไม่มีทางเลือก นายจะกลับมาหาฉินหรือเปล่า”

เจียงอี่ซานอ้าปากแต่พูดไม่ออก เมื่อก่อนเขาคิดแต่ว่าจะโด่งดังได้อย่างไร ถึงแม้จะคิดถึงฉินเซ่าเซิ่งแต่ก็ไม่กล้ากลับมา ครั้นนี้เพราะรสนิยมทางเพศถูกเปิดเผย หน้าที่การงานในวงการพังทลายลง ผู้คนรอบกายต่างก็ตีตัวออกห่างจากเขา เขาก็เพิ่งเข้าใจว่าฉินเซ่าเซิ่งสำคัญต่อเขามากแค่ไหน

เขาสูญเสียความมั่นใจในตัวเอง

แม้กระทั่งตอนนี้เขาก็ยังไม่กล้าขอโทษฉินเซ่าเซิ่ง เขากลัวว่าตอนที่เอ่ยขอโทษ ฉินเซ่าเซิ่งจะแสดงท่าทางรังเกียจออกมา

เขาทนไม่ได้

“ฉินคิดได้แล้ว” เจียงอี่ซานพึมพำออกมา “ฉินรู้ว่าฉินผิด ฉิน...”

ฉินเซ่าเซิ่งไม่เชื่อเขาแม้แต่นิดเดียว “หรือได้ยืนยันว่าฉินจะกลับไปก็เลยยอมบวคหน้ามา จะเกลี้ยกล่อมฉินให้ช่วยปฐทางให้นายใหม่ใช่หรือเปล่า”

เจียงอี่ซานตกตะลึง “อะไรนะ”

ฉินเซ่าเซิ่งผลักเขาออกไป “นายรีบปล่อยฉันไปเถอะ”

“นายพูดให้ชัดเจนหน่อยซิ...นายจะกลับไปไหน” เจียงอี่ซานดิ่งฉินเซ่าเซิ่งเข้ามาใกล้ “นายจะกลับไปทีครอบครัวฉินเหวอ”

ในที่สุดเจียงอี่ซานก็ตื่นตระหนก ในที่สุดเขาก็เข้าใจว่าทำไมหัวใจที่อ่อนไหวของฉินเซ่าเซิ่งถึงได้แข็งกร้าวราวกับเปลี่ยนไปเป็นคนละคน เรื่องที่เกี่ยวข้องกับครอบครัวฉินเป็นช่องว่างที่ใหญ่ที่สุดระหว่างพวกเขา

“ฉันไม่รู้อะไรเลย” เจียงอี่ซานจับข้อมือของฉินเซ่าเซิ่งแน่น “ฉันไม่ได้จะพูดอะไรที่จะทำให้หัวใจอ่อน ฉันแค่อยากจะ...ฉันสาบาน ฉันไม่รู้ว่าคุณจะกลับไป”

แววตาของฉินเซ่าเซิ่งไร้ความเชื่อใจอย่างสิ้นเชิง

เจียงอี่ซานหนาวเหน็บไปทั่วทั้งร่าง เขาคิดว่าฉินเซ่าเซิ่งต้องเข้าใจเขาผิดอย่างแน่นอน คงจะคิดว่าเขามาขอร้องเพราะรู้ว่าฝ่ายนั้นกำลังจะกลับไป

ไม่ใช่ ไม่ใช่แบบนี้

แม้ว่าเขาจะคิดถึงอดีตคนรักเพราะไม่เหลืออะไรแล้ว แต่เขาก็คือว่าหลายปีมานี้เขาทำอะไรผิดไปบ้าง เขามาเพียงเพราะอยากอยู่ฉินเซ่าเซิ่งอีกครั้ง ไม่ได้คิดถึงเรื่องอื่นเลย

เจียงอี่ซานพูดด้วยความตื่นตระหนก “ฉันรู้ตัวว่าผิดไปแล้ว เซ่าเซิ่ง นายอย่าไปเลยนะ ขอร้องละ”

“อย่าไปเหวอ” ฉินเซ่าเซิ่งย้อนถาม “นายจำได้ไหมว่าตอนแรกนายพูดว่าอะไร”

ใบหน้าของเจียงอี่ซานซีดเผือด
“นายคิดว่านายกำลังเลี้ยงหมาตัวหนึ่งอยู่จริง ๆ เหรอ”
คำพูดของอีกฝ่ายเหมือนถูกเค้นหลอดโรฟัน เจียงอี่ซาน
มองฉินเซ่าเซิ่งเดินกลับไปยังห้องนอน แต่เขากลับไม่มีความ
กล้าที่จะเดินตามไป

เจียงอี่ซานกับฉินเซ่าเซิ่งรู้จักกันที่งานปาร์ตี้งานหนึ่ง
ในเวลานั้นเจียงอี่ซานเพิ่งเข้าร่วมเวทีประกวด ยังไม่มีชื่อเสียง
มากเท่าไร เขามีหน้าตาหล่อเหลา เพิ่งอายุแค่ 17-18 ปี ดึงดูด
สายตาของทุกคนในงานเมื่อเขายืนอยู่บนเวที

ฉินเซ่าเซิ่งตกหลุมรักเขาตั้งแต่แรกพบ

เจียงอี่ซานไม่ใช่พวกรักร่วมเพศ เขาไม่ได้ตอบตกลงใน
ตอนแรก แต่ก็ต้านทานการตามตี้อไม่ปล่อยของคุณชายฉิน
เซาะฉีผู้หล่อเหลาไม่ได้ ยิ่งไปกว่านั้นฉินเซ่าเซิ่งยังใจป่าทุ่เม
เงินทอง ทั้งครอบครัวขอเป็นแค่พนักงานบริษัทธรรมดา...
พอได้เจอกับโลกที่ไม่เคยพบเห็นจะไม่หวั่นไหวได้อย่างไร จิตใจ
ของเจียงอี่ซานนั้นไม่มั่นคง ไม่นานก็ยอมขึ้นเตียงกับฉินเซ่าเซิ่ง

หลังจากที่ทั้งสองมาอยู่ด้วยกันแล้ว ครอบครัวฉินก็
ต่อต้านอย่างรุนแรง ตอนที่เขาได้รับคำเชิญจากบริษัทเอเจนซี
ฉินเซ่าเซิ่งก็ออกจากบ้านตามเขามายังเมือง A เพื่ออยู่ด้วยกัน
กับเขา

เจียงอี่ซานที่ได้เข้าสู่วงการบันเทิงอย่างเป็นทางการแล้ว
ค่อย ๆ พบว่าวงการนี้มันดำมืดกว่าที่ตัวเองจินตนาการเอาไว้

มาก เขามีความนับถือตนเองสูงมาตั้งแต่ไหนแต่ไร เยื่อหุ้มสมองเกินคนอื่นไม่น้อย จนเป็นเหตุให้มีข่าวฉาวเสียหายตามติดเป็นเงา ขณะที่คนในแวดวงเห็นความสำคัญของภาพลักษณ์ภายนอก เพราะอย่างนั้นหน้าที่การงานในวงการของเขาจึงไม่ราบรื่นเท่าที่ควร ในทางกลับกัน คุณชายเศรษฐีอย่างเงินเข้า-เงินออกเมื่ออยู่กับเขาก็ต้องข้ามผ่านความยากลำบากด้วยความอดทน สร้างเนื้อสร้างตัวเปิดบริษัทด้วยตัวเอง ทั้งยุ่งทั้งเหนียว แต่ก็ไม่มีล้มคอยเอาอกเอาใจเขา

ความทุกข์ยากทำให้พบรักแท้ ในเวลานั้นเขาหลงรักเงินเข้า-เงินออกจริงๆ

ต่อมาเจียงอู่ซันได้รับความนิยมขึ้นมาเพราะได้เข้าร่วมรายการวาไรตี้รายการหนึ่ง และเขาก็ได้สัมผัสความรู้สึกของการได้รับคำชื่นชมจากผู้คนนับหมื่นเพียงชั่วข้ามคืน บนถนนและตรอกซอกซอยเต็มไปด้วยเพลงของเขา ซาร์ตการดาวน์โหลดเสียงริงโทนสามอันดับแรกของเดือนล้วนเป็นชื่อของเขาหมด ชื่อเสียงและเงินประดับประดาเข้ามาไม่หยุด

เจียงอู่ซันเริ่มหลงละเลิง ตอนนั้นเงินเข้า-เงินออกให้เขาทำจิตใจให้มั่นคง แต่เขาเพริดเกินกว่าจะรับฟัง ชื่อเสียงและความมั่งคั่งล่อลวงให้เขาขาดสติยังคิดถึงเรื่องใด ๆ

จากนั้นก็ถูกแอบถ่ายรูปตอนที่จูบกับเงินเข้า-เงินออก

เขาที่กำลังโด่งดังจะยอมปล่อยให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในกำมือได้อย่างไร เขาจึงมองหาเส้นทางสร้างความสัมพันธ์ไปทั่ว ที่ร้านขายเหล้าเขาถูกนักลงทุนที่เคยล่วงเกินบังคับให้ดื่มเหล้าที่มี

ส่วนผสมทำให้เส้นเสียงของเขาเสียหาย นักลงทุนคนนั้นเยาะเย้ยเขาว่าอย่าได้คิดว่าเกาะคุณชายเศรษฐีไว้แล้วจะไม่ต้องกังวลอะไร หากไม่มีเสาหลักของครอบครัว คุณชายอย่างฉันเช่าแข่งจะทำอะไรได้

เมื่อได้รู้ว่าเส้นเสียงของเจียงอู่ซานเสียหายไปแล้ว บริษัทเอเจนซีก็แนะนำให้เขาเลือกระหว่างเลิกทำงานกับฉวยโอกาสเล็กกับฉินเช่าแข่งเสียแต่เนิ่น ๆ เมื่อมีครอบครัวฉินเป็นภูเขาขวางกั้น การที่เขาจะอยู่กับฉินเช่าแข่งไม่ใช่เรื่องที่ราบรื่นเลย

ในเวลานั้นเจียงอู่ซานก็ถูกความฟุ้งเฟ้อปิดตา ระหว่างอนาคตกับคนรัก เขาเลือกอย่างแรก

ความสัมพันธ์ที่เคยมีต่อกันเชื่อว่าบอกเลิกก็จะเลิกได้อย่างหมดเยื่อใย ฉินเช่าแข่งคิดว่าที่เขาต้องตัดสินใจแบบนี้ก็เพราะยืนอยู่บนความเสี่ยงและพยายามกอบกู้ชื่อเสียงกลับคืนมา ส่วนเจียงอู่ซานเองก็ไม่สามารถทำเป็นเฉยเมยได้ แต่เพราะเส้นเสียงของเขาเสียหาย จึงไม่สามารถร่วมรายการร้องเพลงมากมายได้อีก ความนิยมต่อผู้คนก็ค่อย ๆ ลดลงจากเมื่อก่อน เขาได้แต่จ่ายเงินเพื่อโปรโมตตัวเองให้โด่งดัง เงินออมที่เก็บไว้ถูกนำมาใช้ซื้อรูป ต่อมาเขาก็เอ่ยปากขอยืมเงินจากฉินเช่าแข่ง

แต่อาศัยแค่การโปรโมตเพียงอย่างเดียวไม่สามารถทำให้เขาได้รับแหล่งเงินทุนที่เพียงพอได้ เจียงอู่ซานไม่รู้จักพอ จึงซื้อข้อมูลลับจากหุ้นส่วน แล้วจ้างคนโพสต์ลงในอินเทอร์เน็ต ทำแบบนี้ไม่ช้าไม่นานก็ไปล้าเส้นคนที่มิเบื่องหลังจนได้ เมื่อ

เห็นว่าไม่มีอนาคตในเส้นทางการลงทุนแล้ว เขาจึงนึกถึงคำพูด
ของนักลงทุนที่บังคับให้เขาตีมือเหล้าในตอนนั้น

สุดท้ายเขาก็ตัดสินใจอย่างผิดพลาดที่สุด

เขาขอร้องให้เงินเช่าเซ็งที่ตัดขาดความสัมพันธ์กับ
ครอบครัวเงินแล้ว กลับไปยืมเงินจากทางบ้านมาช่วยเขาสักครั้ง
เขาเหยียบขยี้เกียรติและศักดิ์ศรีของคนรักลงกับพื้นดิน
นึกถึงเรื่องนี้แล้ว เจียงอู่ซานที่สวมเสื้อผ้าบาง ๆ ก็หนาว
ลั่น

เมื่อมองประตูห้องนอนที่ปิดสนิท เขาก็กัดนิ้วมือด้วยความ
ความกระวนกระวายใจ นึกถึงคำพูดของเงินเช่าเซ็งเมื่อครู่แล้ว
เขาก็ผิดหวังต่อตัวเองอย่างที่สุด คิดมาถึงตรงนี้ เจียงอู่ซานก็
ยิ่งรู้สึกสิ้นสะท้าน

ยิ่งต้องลอยคออยู่ในวงการที่ไม่มีความแน่นอน เขาจึง
เสียใจที่ไม่ทะนุถนอมรักษาความจริงใจของเงินเช่าเซ็ง

เขารู้ว่าตนเองผิดไปแล้ว มันไม่ง่ายเลยกว่าเขาจะ
รวบรวมความกล้ากลับมาเพื่อชดเชยความผิด เขามาด้วยความ
หวัง แต่มันก็สายไปแล้ว

เงินเช่าเซ็งกำลังจะจากไป

เจียงอู่ซานกัดนิ้วมือจนไม่มีความรู้สึกในหัวของเขาเต็มไปด้วย
ความคิดที่ว่าไม่อาจปล่อยให้เงินเช่าเซ็งกลับไปได้ ทันท
ที่ฝายนั่นกลับไป ความสัมพันธ์ของพวกเขาจะต้องจบลง
จริง ๆ...เขาเดินวนเวียนในห้องอย่างไร้จุดหมาย กวาดสายตา
ไปยังห้องน้ำแล้วจับจ้องฝักบัว เขาก้าวไปข้างหน้าและเปิด

สวิตซ์ น้ำเย็นยะเยือกตกลงบนเรือนร่างของเขาจนตัวสั่นเทา
อย่างควบคุมไม่ได้

เขามักจะเลวทรามและเห็นแก่ตัว ตราบใดที่ฉินเซ่าเซิ่ง
ใจอ่อน เขาก็มักจะใช้ความใจอ่อนนั้นให้เป็นประโยชน์เสมอ

Chapter 2

วันตรุษจีน อากาศแจ่มใส

ฉันเช้าเซ็งลุกจากเตียง เปิดประตูออกมาเห็นเจียงอู้ซ่าน
ซุกตัวอยู่ใต้ผ้าห่มผืนบางบนโซฟา

ห้องรับแขกไม่ได้เปิดฮีตเตอร์ อุณหภูมิในห้องต่ำมาก
เขานึกว่าอีกฝ่ายแกล้งทำตัวน่าสงสารอีกแล้วจึงไม่เข้าไปยุ่ง จน
กระทั่งล้างหน้าแปรงฟันและกินอาหารเช้าเสร็จ เจียงอู้ซ่านก็
ยังคงนอนนิ่งอยู่อย่างนั้น

ยังงี้ก็วางใจไม่ได้...ฉันเช้าเซ็งเดินเข้าไปใกล้ได้ยินเสียง
เจียงอู้ซ่านหายใจแรง โบทหน้าแดงก่ำ ปากซีดไร้สีเลือด เขายื่น
มือออกไปแตะหน้าผากของอีกฝ่าย นอกจากความร้อนของ
อุณหภูมิร่างกายแล้วยังมีเส้นผมที่เปียกชื้น เขาไม่อยากจะเชื่อว่
โตปานนี้แล้วเจียงอู้ซ่านยังไม่รู้จักดูแลตัวเอง ดูท่าจะตั้งใจป่วย
มากกว่า

ฉินเซ่าเซิ่งเขย่าหัวไหล่ของเจียงอี่ซานด้วยความโมโห
“ลุกขึ้นมา!”

เจียงอี่ซานเป็นไข้หนัก สะลึมสะลือตื่นขึ้นมา พอลืมตา
เห็นฉินเซ่าเซิ่งก็อดดีใจไม่ได้ เขากอดแขนฉินเซ่าเซิ่ง บอกเสียง
คัดจมูก “เซ่าเซิ่ง...ฉันปวดหัวมากเลย...”

ฉินเซ่าเซิ่งดึงเขาขึ้นจากโซฟา พุดด้วยน้ำเสียงเย็นชา
“เปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วไปโรงพยาบาล”

เมื่อถูกกระชากตัวขึ้นมาอย่างแรง เจียงอี่ซานก็สวมกอด
เอวของฉินเซ่าเซิ่งไว้ “ฉันไม่ไป”

“นายจะงุ่นวายไปจนถึงเมื่อไหร่”

“ฉันไปโรงพยาบาลตอนนี้ก็ไม่มีใครดูแลฉันหรอก มีแต่
พวกชอบเห็นความงุ่นวายมาเย้ยหยันฉัน นายอย่าให้ฉันไป
โรงพยาบาลคนเดียวนะ” เจียงอี่ซานทำตัวบอบบางน่าสงสาร
“ฉินเซ่าเซิ่ง นายอย่าใจดำไปเลย”

เขาใช้เล่ห์เพทุบายอีกแล้ว...ฉินเซ่าเซิ่งรู้สึกสะอิด-
สะเอียนมากขึ้นเหมือนกำลังปลากำลังติดคอ

เจียงอี่ซานเห็นสีหน้าของเขากำลังรำคาญใจ ไม่มีที่แหว
ใจอ่อน หัวใจก็เหมือนถูกเสียดแทงอีกครั้ง บอกลະล่ำลัก
“ฉันรู้ว่าฉันเอาแต่ใจตัวเองและเห็นแก่ตัว ฉันแค่ไม่ยอมให้
นายไป”

เจียงอี่ซานเป็นไข้สูง ดวงตาทั้งสองแดงกำ สีหน้าท่าทาง
ของเขาดูเหมือนกำลังคลุ้มคลั่ง

“เซ่าเซิ่ง นายอย่าไปนะ”

ฉินเซ่าเซิ่งขมวดคิ้ว

“ฉันไม่อยากให้นายไป และฉันก็ไม่ไปโรงพยาบาลด้วย ที่ไหนฉันก็ไม่ไปทั้งนั้น” เจียงอี้ซานกำลังเป็นไข้ไม่มีสติไตร่ตรองอะไรให้ดีจึงค่อนข้างก่อกรวนสร้างควมรำคาญ เขากอดเอวของฉินเซ่าเซิ่งเอาไว้ไม่ยอมปล่อย “ฉันไม่อยากให้นายไป”

เขารู้สึกเสียใจมาก ฉินเซ่าเซิ่งรู้ว่าเขาเป็นไข้แต่ก็ยังไม่สนใจ ไม่ได้จูบ ไม่ได้กอดเขาไว้ในอ้อมอก...ฝ่ายนั้นจะทิ้งเขาแล้วจริง ๆ

“ฉันทรมาณมาก...นายกอดฉันหน่อยสิ...” เจียงอี้ซานอ้อนวอนอย่างเศร้าโศก “ฉันเสียใจมาก...”

โทรศัพท์มือถือถือในห้อยดั่งขึ้น ฉินเซ่าเซิ่งแกะเขาออกจากตัว แล้วเดินเข้าไปรับโทรศัพท์จากพี่ชายที่โทร. มาจากเมือง B ในห้อง

พี่ชายถามเขา “ทำไมเมื่อวานถึงไม่กลับ พ่อแม่รอนายอยู่นานมาก”

“เมื่อวานเพิ่งเสร็จงาน”

พี่ชายนิ่งเงียบไปครู่หนึ่งก่อนจะถาม “นายเห็นเจียงอี้ซานมีปัญหาเลยไม่กลับมางั้นหรือ”

“เปล่าล่ะ”

“สิ่งที่ควรพูดฉันก็เคยพูดไปแล้วตอนที่ชวนนายกลับบ้าน เจียงอี้ซานเป็นคนที่มีความรับผิดชอบ อ่อนไหวจากสิ่งเร้าภายนอกง่าย หลายปีนี่สิ่งที่เขาทำนายก็เห็นแล้ว ไร้ศีลธรรม เจตนาไม่ซื่อ ไม่เหมาะสมกับนายเลย”

“ฉันรู้”

“ตอนนั้นที่พ่อแม่ไม่เห็นดีเห็นงามให้พวกนายอยู่ด้วยกัน
นั้นก็ไม่ได้ผิดเลยจริงๆ นายรู้แล้วก็รีบกลับมา”

จินเช่าเซิ่งหรีตาลง “พี ฉันรู้แล้ว วันที่เจ็ดฉันจะกลับไป
ช่วยอวยพรปีใหม่ให้พ่อแม่แทนฉันด้วย”

“ประโยชน์ร้อให้นายกลับมาคุกเข่าบอกรักพวกท่านเอง
แล้วกัน” พี่ชายพูดจบก็วางสายไป

เจียงอี่ซานที่ถูกจินเช่าเซิ่งทิ้งเอาไว้บนโซฟา รู้สึกดีไปครู่
หนึ่ง พอได้สติก็ต้องการจะตามจินเช่าเซิ่งเข้าไปในห้องนอน
แต่ลุกขึ้นยังไม่ทันยืนได้มั่นคงก็ชนเข้ากับโต๊ะน้ำชา พอได้ยืน
อีกฝ่ายบอกว่าวันที่เจ็ดจะไปก็ลืมความเจ็บไปเสียสนิท

ดวงตาทั้งสองของเจียงอี่ซานแดงก่ำ พิมพ้า “นายจะไป
แล้ว...นายจะกลับไปแล้วจริงๆ...” พอเขาคิดถึงเรื่องนี้ก็ปวดหัว
จนแทบจะแตก หอบหายใจติดขัด “ฉันต้องทำยังไงนายถึงจะ
ไม่ไป”

จินเช่าเซิ่งไม่พูดไม่จา

“ตอนนี้นายบอกว่าจะไม่พบกันอีกแล้ว ให้ฉันไปเป็น
ดาราดี...ฉันไม่เป็นแล้ว ฉันไม่เป็นแล้วโอเคมั้ย” เจียงอี่ซาน
ตกอยู่ในสภาพที่แตกสลาย “ฉันจะไม่ทำอะไรทั้งนั้น”

เขาไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว แค่อยากย้อนกลับไปยังจุด
เริ่มต้น

จินเช่าเซิ่งไม่สนใจอาการจิตใจป่วยของเขา

เมื่อถูกปฏิบัติอย่างเย็นชาอีกครั้ง เจียงอี่ซานก็ปวดใจจน

ยีนไม่ไหว “ทำไมนายถึงไม่ฟังฉันอธิบายเลย...ฉันรู้ตัวว่าผิดแล้วนะ...”

“มีอะไรที่ต้องอธิบายอีก”

เจียงอี่ซานเงยหน้าขึ้น เห็นสีหน้าโกรธแค้นของจินเซ่า-เซิ่งอย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นบ่อยนัก

จินเซ่าเซิ่งคาดคั้นถาม “ถ้าไม่ใช่เพราะเรื่องคราวนี้ นายจะกลับมามั๊ย ฉันรอนายอยู่ที่นี่สองปี แต่ก็ไม่เห็นนายกลับมา”

“เป็นความผิดของฉันทนเอง ฉันรู้ ฉันรู้แล้วว่าผิด...”

เป็นเพราะเรื่องนี้ที่ทำให้เขาสำนึกตัวได้อย่างจริงจัง เขากลับมาเพราะรู้ว่าตัวเองผิด...การหายใจในภาวะที่มีไข้สูงทำให้หัวใจและปอดเจ็บปวดอย่างรุนแรง เจียงอี่ซานชี้แจงอย่างทิ่ม ๆ

“ฉันเป็นดาราตั้งแต่ตอนเรียนจบแล้ว มีคนชื่นชอบฉันเยอะแยะ นายจะให้ฉันตัดใจสละมันได้อย่างไร...”

จินเซ่าเซิ่งโกรธจนหมดความอดทน “แล้วนายจะให้ฉันทำยังไง ให้อภัยนาย คินดีกัน กลับบ้านคอยสนับสนุนนายต่อไป เป็นกระเป๋าสตางค์เงินให้นายต่อไปงั้นหรือ”

“ฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น...” เจียงอี่ซานพูดจาไม่มีความมั่นใจอีกต่อไป “ฉันไม่ได้อยากให้นายช่วยอะไรฉัน ฉันแค่ต้องการให้นายกับฉันอยู่ด้วยกัน ฉันไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว...”

จินเซ่าเซิ่งรู้สึกว่เจียงอี่ซานไม่มีเหตุผล “นี่ฉันให้ท้ายนายเกินไปหรือเปล่า ทำให้นายคิดว่าตราบไต่ที่นายสำนึกผิดแล้วกลับมาหาฉัน ฉันก็จำเป็นต้องยอมรับด้วย”

“เซ้าเซ็ง...อย่าพูดแบบนี้...”

เจียงอีซานรู้ว่าสิ่งที่จินเซ้าเซ็งพูดนั้นไม่ผิดเลย ไม่มีใครยอมโอนอ่อนผ่อนตามเขา เมื่อก่อนเขาถูกจินเซ้าเซ็งตามใจจนเสียคน ไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ ไม่รู้จักความจริงใจที่หาได้ยากยิ่ง

ในใจของเขานั้นรู้ดี แต่เขาจะยอมรับมันได้ยังไง

เมื่อก่อนจินเซ้าเซ็งมักจะคอยโอ้อวดอยู่เสมอ ทำให้ถึงเปลี่ยนไปแล้ว เป็นเพราะฝ่ายนั้นเปลี่ยนไปก่อน หรือเพราะตัวเขาเองที่โลก ไม่รู้จักพอจนน่าเอือมระอา

เขาต้องการโด่งดังและต้องการจินเซ้าเซ็งด้วย เขาตัดใจจากสิ่งแรกไม่ได้และทิ้งอีกฝ่ายเอาไว้อีกทาง

แต่อยากโด่งดังแล้วผิดด้วยหรือ...

ในหัวของเจียงอีซานสับสนไปหมด พูดจาเลอะเทอะ “ฉันอยากโด่งดัง ครอบครัวยายไม่ชอบฉัน ฉันเลยไม่ดัง ฉันยอมรับ ฉันสละแล้ว”

“ครอบครัวยายของฉันเกี่ยวอะไรกับเรื่องนี้นายดังหรือไม่ดังล่ะ” จินเซ้าเซ็งพูดอย่างไม่เหลือเยื่อใย “นายไม่ดังก็เพราะตัวนายเอง ไม่เห็นโลงศพก็ไม่ยอมฟังความคิดเห็นของคนอื่น แถมยังล่องกินผู้หลักผู้ใหญ่ นายอยากจะทำให้หน้าตาหากินแต่กลับไม่ยอมฝึกฝนทักษะการแสดง”

“ฉันไม่มีทางเลือก...”

“ใช่ เพราะนายซื้อความนิยมไม่ได้ถ้าไม่มีเงิน พอไม่มีความนิยมนายก็ไม่เหลืออะไรเลย นายบอกว่านายไม่ได้เล่น

ละครดี ๆ โพรดักชันดี ๆ นายคิดแต่ว่าสิ่งสำคัญที่สุดของนาย ขึ้นอยู่กับการโพรโมตทั้งหมด ที่รับมาก็มีแต่ละครน้ำเน่าที่ได้เงินเร็วแต่ทำอย่างสุกเอาเผากิน แล้วจะมีนายทุนหรือผู้กำกับคนไหนอยากทำงานกับนาย หลังจากทีนายเกิดเรื่อง ไม่มีใครยินดีที่จะออกปากแทนนาย นายลองคิดดูว่าปกตินายทำตัวยังไง กำจัดเพื่อนร่วมอาชีพ ชื่อข้อมูลลับ ขโมยแหล่งข่าว ใครจะกล้าเป็นเพื่อนกับคนอย่างนาย”

คำพูดเหล่านี้เขาเคยได้ยินมาก่อน เขารู้ดี แต่เขาก็ไม่มีทางเลือก ตอนแรกเขาตัดใจจากโลกที่มีแต่เปลือกนอกหรูหรา ไม่ได้จริงได้หลงทางไป พอฉินเซ่าเซิ่งพูดออกมาก็รู้สึกเจ็บปวดจนหายใจไม่ออกเหมือนถูกกลอกหนึ่งเลาะกระดูก

“ที่ครอบครัวของฉินไม่ชอบนาย มันไม่เกี่ยวกับว่านายจะเป็นหรือไม่เป็นผู้ชาย เป็นหรือไม่เป็นดารา พวกเขาไม่น่าเบื่อจนถึงขนาดต้องไปก้าวกายอาชีพของนาย ถ้าคิดจะกำจัดจริง ๆ นายคิดว่าพวกเราจะมาเอื้อระเหยอยู่ในเมือง A ไปวัน ๆ ได้สักกี่เดือนกัน”

เจียงอ้อซานยืนนิ่งอยู่กับที่... เขามักจะคิดว่าชีวิตของเขาล้มเหลวเพราะครอบครัวของฉินเซ่าเซิ่ง ในเวลานั้นเอเจนซีแนะนำให้เขาเลิกกับฉินเซ่าเซิ่งก็เพราะสาเหตุนี้ พวกนั้นบอกว่าเขาแย่งชิงฉินเซ่าเซิ่งมาแล้วครอบครัวของฉินเซ่าเซิ่งจะปล่อยเขาไปได้อย่างไร

ตอนนี้ดูเหมือนว่ามันเป็นความผิดของเขาตั้งแต่ต้นจนจบ เขาเชื่อสิ่งที่คนอื่นพูด เขาเป็นคนสายตาคับแคบและสนใจ

แต่เรื่องผลประโยชน์ที่อยู่ตรงหน้า

เขาโง่เขลาเหลือเกิน

“ตอนแรกครอบครัวของฉันบอกว่าคุณยังเด็กไป จิตใจไม่มั่นคง ฉันเคยคิดว่ามันไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร รอให้นายโตขึ้น นายก็จะเข้าใจทุกอย่างเอง แล้วผลลัพธ์มันเป็นอย่างไง”

ผลลัพธ์นั้นหรือ ครอบครัวของฉันเข้าข้างนั่นพูดถูกต้องทุกอย่าง

ฉันเข้าข้างรู้สึกผิดหวังเป็นอย่างยิ่ง “คุณอย่างนายลงมือทำอะไรไม่เคยสำเร็จสักอย่าง หุนหันพลันแล่น ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้”

“อย่าพูดอีกเลย...” เจียงอี้ซานตัวสั่นด้วยความหนาว อุณหภูมิร้อนแรงของลมหายใจทำให้โพรงจมูกของเขาเจ็บปวดทันทีที่เขาหายใจ “ได้โปรด...อย่าพูดอีกเลย”

น้ำตาคลออยู่ในดวงตา...เจียงอี้ซานกัดริมฝีปาก เขาต้องการชมอารมณ์เอาไว้ ไม่ต้องการให้ฉันเข้าข้างคิดว่าเขาสร้างทำเป็นนำเสนอ แต่น้ำตากลับไหลออกมาแล้ว

เขาทนฟังคำพูดกล่าวโทษเหล่านี้จากใครก็ได้ แต่คราวนี้ ล้วนออกมาจากปากฉันเข้าข้าง...คนที่ไม่เคยต่อว่าเขาแรงๆ ได้ แม้แต่ครั้งเดียว

ความทรमानนี้มันมากเกินไป

เขาเจ็บปวดเจียนตาย

สมองที่ถูกเผาไหม้ของเจียงอี้ซานเต็มไปด้วยถ้อยคำของ ฉันเข้าข้าง เขาจึงเอ่ยออกมาอย่างตะกุกตะกัก

“ฉันคิดอยู่เสมอว่า...ฉันมักจะคิดว่าอีกนิดเดียวก็สำเร็จแล้ว อีกนิดเดียวก็ดังแล้ว อีกนิดเดียวก็จะมีความกล้าที่จะมาหานาย...”

เขาคิดว่าที่ขาดอีกนิดเดียวนั้นเป็นเพราะคนอื่น ไม่เคยคิดว่ามันเป็นปัญหาของตัวเอง

เนื่องจากทัศนคติของตระกูลชิน เขาจึงต้องการโด่งดัง เขาต้องการต่อสู้ เขาอาศัยความคิดเช่นนี้มาโดยตลอด ตอนนี้อย่างจะรู้ว่าตระกูลชินไม่ได้ดูแลอาชีวะของเขา แต่ดูแลตัวเขา เขาก็ได้ทำสิ่งผิดพลาดไปแล้วมากมาย

เขาถูกชาวเน็ตหัวเราะเยาะ ถูกบริษัททอดทิ้ง นักลงทุนถอนตัว และเงินค่าปรับผิดสัญญาได้ผลาญทรัพย์สินของเขาจนหมดสิ้น ถ้าเขาไม่ได้เก็บกุญแจห้องนี้ไว้เขาคงจะไม่มีแม้แต่ที่อยู่อาศัย

เขาได้รับผลกระทบอย่างสาสมแล้ว

แต่เงินเช่าเซ็งก็ยังคงต้องการไปจากเขา สิ่งนี้มันกระทบกระเทือนความรู้สึกเขามากเกินไป

เจียงอู่ซานรู้สึกเพียงตรงหน้ามืดดำ เขาพูดอย่างซื่อป้อ “แค็ก ๆ...นายจะไปแล้ว นายไม่ต้องการฉันแล้ว...แค็ก ๆ...”

เงินเช่าเซ็งกำลังจะพูดอะไรอีก แต่เมื่อเห็นเจียงอู่ซานเริ่มมีอาการเลือดกำเดาไหล เขาก็หน้าซีดทันที

เพราะเลือดกำเดาไหลมากขึ้นเรื่อย ๆ จึงทำให้พูดไปสลัดไป เจียงอู่ซานยังไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น เขาไออย่างหนักจนลุกขึ้นไม่ได้ เวียนหัวตาลาย ก้มหน้าเซ็งจมจนเลือดเประอะ

เป็อนเต็มไปหมด

ฉินเซ่งเต็งเดินเข้าไปอู่มเจียงอี่ซานขึ้นมา

สมองของเจียงอี่ซานรุ่มร้อนจนคิดตามไม่ทัน กระทั่งฉินเซ่งอู่มเขาไปที่เตียงและยัดเขาเข้าไปในผ้าห่มถึงได้รู้ว่ามิอะไรผิดปกติเกิดขึ้นกับตนเอง แต่เมื่อเห็นว่าฉินเซ่งกำลังจะจากไป เขาก็รีบคว้าชายเสื้อของอีกฝ่ายแล้วคร่ำครวญ

“อย่าไป เซ่งเต็ง นายอย่าไปนะ...”

“นายปล่อยมือก่อน”

“นายอย่าไปนะ นายอย่าไปนะ...” เจียงอี่ซานสะอึกสะอื้นและจับฉินเซ่งเอาไว้มือมปล่อย เขาร้องให้อ่อนวอน “ฉินสำนึกผิดแล้ว ฉินรู้ว่านายผิดหวังในตัวฉิน นายอย่าไปเลยได้ไหม...”

ดวงตาของเขาแดงกำ ใบน้หน้าของเขายังคงเป็อนเลือด ฉินเซ่งรู้สึกเป็นทุกข์เมื่อเห็นเขาเป็นแบบนี้

“ฉินจะไปเอาผ้าขนหนู”

เจียงอี่ซานนอนอยู่บนเตียง ไม่ได้ยินและไม่เห็นอะไรเลย เขาท้ง่วงทั้งเจ็บปวด...เจ็บปวดทั้งร่างกายและจิตใจ เขากุมมือฉินเซ่งไว้ ร้องให้อ่อนวอนขอร้องไม่ให้ฝ่ายนั้นไปไหนและหลับไหลไปในที่สุด

แม็บอกว่าหลับไหลไป แต่แท้จริงแล้วมันคืออาการไข้สูงไม่มีสติและไม่มีกำลังวังชา จนร่างกายไม่อาจต้านทานไหวเท่านั้นเอง

ขณะที่กำลังครึ่งหลับครึ่งตื่น เจียงอี้ซานก็นึกถึงช่วงเวลาหลายปี ตั้งแต่ช่วงอายุ 18-23 ปี นึกถึงตอนที่เขาประสบความสำเร็จในขณะที่ยังน้อย นึกถึงตอนที่เขาโด่งดังจนถึงขีดสุด นึกถึงตอนที่เขาเหมือนสุนัขที่หลงทางอยู่ในเวลานี้ และคิดว่าเขาจะทำอย่างไรหากชีวิตคนเราสามารถเริ่มต้นใหม่ได้อีกครั้ง

จนกระทั่งเจียงอี้ซานลืมตาขึ้นมาอีกครั้งราวกับตื่นขึ้นมาจากฝัน มองดูแสงอาทิตย์ที่อยู่นอกหน้าต่าง

ไม่มีใครอยู่ในห้องเลย

หลังจากนอนบนเตียงสักพัก เขาก็ไม่ได้ยินเสียงของจินเซ่าเซิ่งอีก ทั้งห้องเงียบมากจนน่ากลัว เขาหวาดกลัวจนอยากจะลุกขึ้นนั่งบนเตียง แต่กลับไม่มีเรี่ยวแรง การอาบน้ำเย็นเมื่อคืนนี้กำลังสำแดงผลออกมา ทว่าทั้งร่างกายของเขาเจ็บปวดจนเหมือนกำลังจะแตกเป็นเสี่ยง ๆ ศีรษะของเขาปวดมากจนแทบจะระเบิด และเส้นเลือดที่ขมับของเขาก็เต้นตุบ ๆ เหมือนจะแตก เขาใช้เวลาานมากกว่าจะลุกจากเตียงได้

เขาลากขาที่อ่อนแรงไปที่ห้องอ่านหนังสือ ผลักประตูเปิดและเห็นหนังสืออยู่สองสามเล่มบนตู้หนังสือและโต๊ะที่เริ่มจะมีฝุ่นจับ

ในที่สุดเขาก็แน่ใจว่าจินเซ่าเซิ่งกำลังจะจากไปจริง ๆ

ฝ่ายนั้นเตรียมตัวเอาไว้ล่วงหน้าแล้ว กฎุญแจประตูไม่เปลี่ยนก็ไม่มีอะไร สามปีแล้ว ไม่มีใครที่จะรอได้ถึงสามปีโดยไม่ยอมแพ้ เขามาที่นี่เพียงเพื่อจะทำให้จินเซ่าเซิ่งไม่มีความสุขก่อนที่จะจากไป

ฉินเซ่าเซิ่งตัดใจจากเขาแล้วจริงๆ
เขาทำผิดไปมาก ไม่มีโอกาสอีกแล้ว
เจียงอี้ซานเดินไปนั่งที่เก้าอี้ในห้องหนังสือ ก้มหลังลง
แสงแดดที่แยงตาสาดส่องให้เขาดูขมุกขมัวและสิ้นหวัง
เขาคิดถึงฉินเซ่าเซิ่งผู้ซึ่งอ่อนโยนมาตลอดและฉินเซ่าเซิ่ง
ซึ่งเย็นชาเฉยเมยในตอนนี้อย่างหมดลั้วนเป็นฉินเซ่าเซิ่งของเขา
ทั้งสิ้น หลังจากวันที่เจ็ดของปีใหม่ฝ่ายนั้นจะไม่รักเขาอีกแล้ว
เขาทอดทิ้งคนคนนั้นไปเองกับมือ
มีเพียงคู่กรณีเท่านั้นจึงเข้าใจและซาบซึ้งถึงรสชาติความ
ขมขื่นและความไม่แน่นอนของความฝันลมๆ แล้งๆ
ในอกของเขาอัดอั้นมากจนหายใจไม่ออก เขาหลับตา
ไม่สามารถสะกดกลิ่นอารมณ์เอาไว้ได้ และเปลือกร้องไห้ ออก
มา...เขาเองก็ไม่ต้องการเป็นคนไร้ค่าแบบนี้ แต่เขาก็เสียใจ
จริงๆ
ในห้องนี้ไม่มีใครเห็นและไม่มีใครรังเกียจน้ำตาของเขา
เขาร้องไห้อยู่ครู่หนึ่ง และร้องไห้อีกครั้งหนึ่ง
“นายกำลังทำอะไรอยู่”
เมื่อได้ยินเสียง เจียงอี้ซานก็หันไปมองอย่างไม่อยากจะ
เชื่อ
ฉินเซ่าเซิ่งยืนอยู่ที่ประตูห้องหนังสือ เขาสวมเสื้อคลุม
และถือยาที่ซื้อใหม่
เจียงอี้ซานสะอึกสะอื้นอย่างหยุดไม่ได้
“นายไปแล้วไม่ใช่หรอ ฉินนี่กว่านายไปเลื่อนตัวแล้ว...”

ฉินเซ่าเซิ่งกล่าวอย่างเย็นชา “การฉลองปีใหม่ไม่ควรเปลี่ยนแปลง”

ดวงตาของเจียงอี้ซ่านนั้นหม่นหมอง

ฉินเซ่าเซิ่งแขวนเสื้อคลุมของเขาไว้บนไม้แขวนเสื้อ

“ออกมากินข้าว แล้วค่อยกินยา”

ครั้งนี้เจียงอี้ซ่านไม่กังวลใจอีก เขากินอาหารเข้าอย่างสงบและกินยาอย่างเชื่อฟังพลางเอาแต่ก้มหน้าตลอดเวลาดวงตาบวมแดง จากนั้นจึงไปนอนที่เตียงเองโดยไม่ต้องรอให้ฉินเซ่าเซิ่งบอก

ฉินเซ่าเซิ่งเปิดโทรศัพท์มือถือแล้วมองดูเวลา “ตอนบ่ายถ้าไข้ไม่ลด ฉันจะพานายไปโรงพยาบาล”

เจียงอี้ซ่านห่มผ้าและพยักหน้าอย่างเงิบ ๆ

เมื่อนึกถึงสภาพในตอนนั้นของเจียงอี้ซ่าน ฉินเซ่าเซิ่งครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งจึงถาม “มีหมอที่รู้จักบ้างไหม”

เจียงอี้ซ่านกล่าว “มีเบอร์โทรศัพท์ของคุณหมอหลิวในมือถือ”

ฉินเซ่าเซิ่งไปที่ห้องนั่งเล่นและพบโทรศัพท์มือถือที่แบตเตอรี่หมดแล้วในช่องว่างของโซฟา เขากลับไปที่ห้องนอนและเสียบสายชาร์จ เปิดโทรศัพท์ หน้าจอปลดล็อกรหัสผ่านดังขึ้นมา เขากดวันเกิดของตนเองโดยไม่ต้องคิด แล้วโทรศัพท์มือถือก็ปลดล็อก

ฉินเซ่าเซิ่งมองดูเจียงอี้ซ่านที่นอนหลับไปด้วยฤทธิ์ยา

ใบหน้าอย่างคนป่วยของอีกฝ่ายดูน่าสงสารจริง ๆ น้ำตา

ที่ไหลออกมาเมื่อครู่ยังคงอยู่บนขนตา บนปีกจมูกยังมีคราบเลือดที่เซ็ดไม่สะอาดเล็กน้อย ฉินเซ่าเซิ่งปิดฟังก์ชันการสั่นและเสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์มือถือให้ แล้วเดินออกจากห้องนอน

เจียงอู่ซานอาจจะใช้เรี่ยวแรงทั้งหมดของเขาไปแล้ว

เขานอนจมอยู่บนเตียงมาตลอดช่วงเช้า ตอนเที่ยงฉินเซ่าเซิ่งเข้ามาในห้องนอน ตะหน้าผากของเขา เมื่อไม่ร้อนเหมือนตอนเช้าแล้วจึงปลุกเขาขึ้นมากินข้าว

เจียงอู่ซานตื่นขึ้นมา ทำทางสะลึมสะลือเล็กน้อย นั่งซึ่มกะที่อยู่ออยู่บนเตียง ไม่รู้ว่กำลังคิดอะไรรออยู่

ฉินเซ่าเซิ่งขมวดคิ้ว “รีบแต่งตัว”

เจียงอู่ซานจึงเปลี่ยนเป็นเสื้อผ้าที่สะอาด

เสื้อผ้านั้นเป็นของฉินเซ่าเซิ่ง มันใหญ่ไปเล็กน้อยสำหรับเขา แขนเสื้อขนสัตว์นั้นยาวเกินไป เขายกมันขึ้นมาให้ฉินเซ่าเซิ่งพับแขนเสื้อให้ตามความเคยชิน แต่พอรู้ตัวก็ก้มหน้าลงพับด้วยตัวเอง

ก่อนกินอาหาร ฉินเซ่าเซิ่งวางแก้วน้ำลงในมือของเขา

“ดื่มน้ำก่อน”

เจียงอู่ซานดื่มน้ำและกินโจ๊กไก่ที่อยู่ตรงหน้าโดยไม่พูดไม่จา เขาเพิ่งจะหายใจ กินอะไรก็ไม่รู้สึกชาติ เมื่อก่อนก็มักจะอดอดอันให้ฉินเซ่าเซิ่งคะยั้นคะยอให้เขากิน แต่ตอนนี้เขาไม่กล้าพอที่จะทำอีกแล้ว

หลังอาหารกลางวันเขานั่งอยู่บนโซฟา เหมือนตุ๊กตาที่

มีหน้าตาตางดงามละเอียดอ่อนและพูดไม่ได้ เขาก็มีศีรษะลงเล่น
ปรอหวัดใช้ เครื่องปรับอากาศและเครื่องทำความร้อนในห้อง
นั่งเล่นนั้นทำหน้าที่ได้ดี ไม่นานนักเจียงอี่ซานก็รู้สึกว่ารำคอก
ของเขามีเหงื่อออก

ฉินเซ้าเซ็งเดินออกมาหลังจากล้างถ้วยและตะเกียบเสร็จ
แล้ว เห็นอีกฝ่ายเช็ดเหงื่อที่ลำคอกจึงให้กินยาแล้วเข้านอน
พลางห่มผ้าให้เหงื่อออก เขารู้ว่าเจียงอี่ซานเป็นโรคกลัวความ
ร้อนและหยุดเหงื่อ เขาคิดว่าเจียงอี่ซานจะสร้างปัญหาอีกแล้ว
แต่คิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะทำตามอย่างว่าง่าย จึงรู้สึกโล่งใจ

พอวัดอุณหภูมิอีกครั้งหลังกินอาหารเย็นในตอนค่ำก็มี
ไข้ต่ำ ๆ ดังนั้นนอนหลับสักตื่น พรุ่งนี้ก็หายแล้ว

ตกลางคิน ฉินเซ้าเซ็งนอนดูโทรทัศน์มือถืออยู่บน
โซฟาเบดในห้องนั่งเล่น เจียงอี่ซานที่กินยาแล้วเข้ามาหาเขาใน
ชุดนอนแล้วถาม

“คุยกันหน่อยได้ไหม”

ฉินเซ้าเซ็งไม่มองเขา “พรุ่งนี้เจอกัน”

“สิ่งที่นายพูดเมื่อเช้านี้ฉันเอามาคิดดู และคิดได้แล้ว
นายพูดถูก ฉันรู้ว่าฉันทำผิดไปมาก...” เจียงอี่ซานก้มหน้า
“นายไม่ต้องการพบฉันอีกแล้วสินะ”

ฉินเซ้าเซ็งไม่ตอบ

เจียงอี่ซานกัดริมฝีปาก “แล้วถ้าคิดว่าฉันเป็นเพื่อนนอน
ละ นายจะนอนด้วยกันได้ไหม”

เมื่อคืนมีดมิด แตกต่างกับวันนี้ที่โคมระยำเหนือศีรษะ
ของเขาส่องสว่างให้ทุกอย่างชัดเจน เจียงอี่ซานหน้าแดงเหมือน
มีไข้ เขาเอ่ยตะกุกตะกัก “แต่ไม่ก็วันนี้เอง วันที่เจ็ดก็จะสิ้นสุด
ลง”

“นายเป็นไข้จนสมองเพี้ยนไปแล้วหรือ”

“ฉันแค่อยากอยู่ฉลองปีใหม่กับนายในปีนี้”

ฉินเช่าเซ็งปฏิเสธ “พรุ่งนี้นายก็ไปแล้ว”

ตอนนี้เจียงอี่ซานไม่กล้าพูดเรื่องไร้สาระเช่นเขาจะไม่ไป
ไหนอีก เขากลัวว่าฉินเช่าเซ็งจะโกรธแล้วจากไปโดยไม่บอก
กล่าว จึงได้แต่รวบรวมความกล้าป็นขึ้นไปบนโซฟาเบด “นาย...
นายก็คิดเสียว่านอนกับใครก็ได้ ฉันจะได้เรียนรู้มันด้วย”

“นายฟังที่ฉันพูดไม่เข้าใจหรือ”

เจียงอี่ซานถอดชุดนอนออกต่อหน้าเขา ไม่หนาวเท่าไร
เพราะเครื่องทำความร้อนทำงานอยู่ แต่อย่างไรเสียก็ยังมีเย็น
อยู่เล็กน้อย เขาเองก็ไม่กล้าขอให้อีกฝ่ายถอดเขาอะไรแบบนั้น
อีก เขาแยกขาออกแล้วนั่งคร่อมลงบนตักของฉินเช่าเซ็ง

เมื่อนึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืนวาน ฉินเช่าเซ็งก็โมโห

“ลงไป!”

“ฉันพูดจริงจังนะ” เจียงอี่ซานมองคนตรงหน้า “นายจะ
ทำยังไงก็ได้”

ฉินเช่าเซ็งสูดลมหายใจลึก ตอนนี้เจียงอี่ซานดูเหมือน
ครั้งแรกที่พวกเขาพบกัน ดวงตาของฝ่ายนั้นกระจ่างสดใส

เมื่อความทรงจำซ้อนทับกัน ฉินเช่าเซ็งก็ยากที่จะไม่รู้สึกลึก

ห้วนไหว

“ฉันคิดว่านี่เป็นสิ่งเดียวที่นายยังชอบ” เจียงอี้ซานดึงมือฉินเซ่าเซิ่งสัมผัสผ้าสร้างกายของตนเองแล้วพูดว่า “ฉัน...ฉันยังมีใช้ต่ำ ๆ...ข้างในมันร้อนมาก...นายอยากลองดูไหม”

ฉินเซ่าเซิ่งคว้ามือเขาแล้วกักฟันพูด “นายลงไปเดี๋ยวนี้!”

เจียงอี้ซานมองเห็นความลังเลและความขัดแย้งในดวงตาของฉินเซ่าเซิ่ง ดังนั้นเขาจึงพยายามที่จะแกะเชือกผูกกางเกงนอนของฉินเซ่าเซิ่ง เขาสัมผัสได้ว่าอีกฝ่ายนั้นตื่นตัวแล้ว เขาคิดว่าฉินเซ่าเซิ่งไม่ต้องการเห็นหน้าเขาอย่างแน่นอน แต่ร่างกายของฝ่ายนั้นกลับมีปฏิกิริยาตอบสนอง ดังนั้นเขาจึงรีบปลดเอวกางเกงอีกฝ่ายแล้วก้มหน้าลงได้เสียความแข็งแกร่งที่ตื่นตัวขึ้นมา

มันร้อนเกินไป...ตอนที่ถูกคนตรงหน้ากลืนกินเข้าไป ฉินเซ่าเซิ่งกำหมัดแน่น เขามองดูแนวกระดูกสันหลังที่นูนขึ้นมาเมื่อเจียงอี้ซานโค้งงอ...ชายหนุ่มมีผิวที่ขาวมาก มีเพียงกล้ามเนื้อบาง ๆ ที่ฝึกฝนมาเพื่อให้รูปลักษณ์ดูดี เขาทั้งผอมและยังป่วย ภาพนี้ให้ความรู้สึกอ่อนแอและงดงามเหลือเกิน

ฉินเซ่าเซิ่งต้องการย้ายคนที่บอบบางตรงหน้า ในขณะที่เดียวกันก็ต้องการโอบกอดปลอดภัยเอาไว้

ลึนทีเว้าร้อนของฝ่ายนั้นเริ่มได้เสีย สติสัมปชัญญะของฉินเซ่าเซิ่งค่อย ๆ หายไปจนแทบหมดสิ้น ขณะที่เกือบจะสูญเสียการควบคุมตัวเอง เขาก็ผลัดไหล่เจียงอี้ซานออกไป

“อึดอัดเหลือเกิน ฉันกักนายอีกหรือเปล่า”

เจียงอี่ซานเปลี่ยนเป็นแลบลิ้นออกมาเพื่อเล่าโลมส่วน
ปลายอันแข็งแกร่งของคนตรงหน้า

ในเสี้ยววินาทีนั้นฉันเข้าใจรู้ลึกว่าตัวเองกำลังจะหลัง
ออกมา เขาหายใจแรง หงุดหงิดที่ตัวเองถูกอีกฝ่ายกระตุ้น
ความใคร่ได้อย่างง่ายดาย เขาดึงแขนเจียงอี่ซานเพื่อดึงฝ่ายนั้น
ออกห่างด้วยความโกรธ

เจียงอี่ซานไม่ยอมแพ้ เขายังคงเข้าชู้ต่อ “เข้าเข้า ฉันจะ
เรียนรู้ คราวนี้จะใช้แต่ลิ้นเท่านั้น”

ในสมองเกิดภาพปลายลิ้นสีแดงกำลังได้เลียส่วนนั้นขึ้น
มาทันที

แน่จริง ๆ

ความโกรธและความปรารถนาของฉันเข้าเข้าเข้าผสมได้
จนถึงจุดแตกหัก เขาดึงเจียงอี่ซานเข้ามา คำข้อมือทั้งสองของ
เจียงอี่ซานไว้ด้วยมือขวาแล้วจับไหล่หลังไว้ ขาซ้ายของเขากด
ทับขาที่กำลังขยับไปมาของฝ่ายนั้น มือซ้ายยกขึ้นสูงแล้วฟาด
ลงบนบั้นท้ายขาวจืดอย่างแรง

เขาตีแรงมาก ในไม่ช้าก็มีรอยนิ้วมือปรากฏขึ้นบนบั้นท้าย
อันกลมเกลี้ยง

เจียงอี่ซานตกตะลึงที่ถูกตีอย่างไม่มีปีมีขลุ่ย

ผิวะ!

เขาตีลงมาอีกครั้ง

เจียงอี่ซานจึงเพิ่งรู้ตัว พุดด้วยความเขินอายและหวาด
กลัว “เข้าเข้า”

เนื้อนุ่มสีชาวนุกรอยฝ่ามือแดงประทับไว้ ความปรารถนาของฉินเซ่าเซ็งนั้นลึกซึ้งจนน่ากลัว อารมณ์ที่เงินอายจนกลายเป็นโกรธนั้นมีช่องทางระบายแล้ว เขายกมือซ้ายขึ้นอีกครั้งแล้วพาดลงไปอีก คราวนี้น้หนักขึ้น เสียงตีกระทบเนื้อหนังมังสา ดังชัดเจนและกังวาน

เจียงอี่ซานเจ็บหัวใจใหญ่ที่ถูกดึงมือไปโพล่หลังจนต้องห่อไหล่ไว้ “ฉินผิดเอง นายไม่ต้องตีแล้ว...อา”

ฝ่ายนั้นตีไม่หยุดแม้จะขอความเมตตา...ตรงข้าม กลับตีแรงและถี่ขึ้นเรื่อย ๆ เจียงอี่ซานได้ยินเพียงเสียงเนื้อกระทบเนื้อดังมาจากด้านหลัง เขามองไม่เห็นสีหน้าท่าทางของฉินเซ่าเซ็ง เพราะถูกล็อกไว้แน่นจนขยับเขยื้อนไม่ได้ ทำได้เพียงข่มความเจ็บปวดจากการถูกตีบ้นท้ายจนกระทั่งทนไม่ไหว

“เจ็บจัง ฉินผิดไปแล้ว”

ฉินเซ่าเซ็งกดมือที่อยู่บนแผ่นหลังของเขาให้แนบแน่นขึ้น บ้นท้ายที่เกลี้ยงเกลามีน้ำมีนวลในตอนแรกเริ่มบวมแดงและร้อนรุ่ม เขาจ้องมองบ้นท้ายทั้งสองข้างที่ถูกตีจนเหมือนลูกพีช พยายามลูบคลำบ้นท้ายตนเอง

ฉินเซ่าเซ็งกลบเกลื่อนความคิดที่ย่ำแย่ แสร้งทำเสียงเย็นชา “ยังจะเสียดังอีกหรือ”

ขนตาของเจียงอี่ซานมีหยดน้ำตาที่ไหลออกมาเพราะความเจ็บปวดเกาะอยู่ “ฉินผิดไปแล้ว ไม่ทำเสียดังอีกแล้ว...”

ฉินเซ่าเซ็งกลับไม่อยากตัดใจจากบ้นท้ายที่ถูกตนเองตีจนบวมแดงนี้ เขาวางนิ้วทั้งห้าลงบนบ้นท้ายที่สั่นระริก กด

เบา ๆ เนื้อบั้นท้ายสีชมพูที่อ่อนนุ่มก็ติดอยู่ในง่ามนิ้วมือ สัมผัส
นั้นยอดเยี่ยมมาก

เขาจับบั้นท้ายอีกฝ่ายและนวดคลึงสองสามครั้ง

หลังจากที่บั้นท้ายของเจียงอี้ซานถูกตีแล้ว ผิวหนังก็
ร้อนรุ่มเกินไป ตอนนีเขากวนวดคลึงด้วยความใคร่อย่างเต็มที่ที่
ความเร้าร้อนในร่างกายของเขาเพิ่มขึ้น ร่างกายที่อ่อนล้าของเขา
เขาตื่นตัวขึ้นจากการเล่าโลม ความปรารถนาถูกกระตุ้น เจียง
อี้ซานฟุบคลอเคลียอยู่บนขาของฉินเซ่าเซิ่งด้วยเจตนาที่
คลุมเครือ

“เซ่าเซิ่ง...”

เมื่อแก่นกายของฉินเซ่าเซิ่งถูกเสียดสี และตระหนักได้
ว่าตนเองกำลังทำอะไรอยู่นั้น ความสำนึกผิดก็ปรากฏขึ้นบน
ใบหน้าของเขา เขาติลงบนบั้นท้ายที่ยืดหยุ่นของฝ่ายนั้นอีกครั้ง
น้ำเสียงของเขาต่ำจนแทบห้าว

“นายเรียนรู้ที่จะไม่เชื่อฟัง”

เขาไม่เหลือความแข็งแกร่งเลยแม้แต่นิดเดียว... ส่วนเจียง
อี้ซานนั้นก็แค่รู้สึกเจ็บปวด ไม่รับรู้ถึงความปรารถนาที่แฝงอยู่
ในน้ำเสียงของเขาอย่างลึกซึ้งเลย

จังหวะที่นั่นเร็วขึ้น ความเจ็บปวดของการถูกตีก่อนหน้านี้
นี้ยังไม่ทันหาย การตีชุดถัดไปก็มาอีกแล้ว เสียงร้องเจ็บปวด
และการดิ้นรนขัดขืนของเจียงอี้ซานนั้นไร้ประโยชน์ ฉินเซ่าเซิ่ง
มีใจเด็ดเดี่ยวที่จะตีกันของเขาต่อไป การตีอย่างต่อเนื่องทำให้
บั้นท้ายนั้นเจ็บปวดจนด้านชาเหมือนไม้โซ่ของตัวเอง เจียง

อีซานขอร้องไห้ยกโทษให้ด้วยน้ำเสียงสะอื้น

ในขณะที่กำลังตื่นนอนอยู่นั้น ฝ่ามือของฉินเซ่าเซิงกระทบ
ถุงเนื้ออันอ่อนนุ่มที่อยู่กลางหว่างขา เจียงอีซานส่งเสียงร้อง
อย่างแผ่วเบา ขาทั้งสองของเขาสั่นทึ่มเล็กน้อย

ฉินเซ่าเซิงเห็นนิ้วเท้าของเขาหดเกร็งจึงไม่พูดจา เลือกลง
เพ็นอนศาเพื่อลงมือตีเขาอีกครั้ง

“อย่า อย่าตี”

เจียงอีซานตื่นขัดขืน ฉินเซ่าเซิงพยายามอย่างดีที่สุดเพื่อ
ไม่ให้เขาตื่นนอน หลายครั้งที่กระทบเข้ากับแก่นกายที่แข็งแกร่ง
ราวกับท่อนเหล็กของฉินเซ่าเซิง แต่เจียงอีซานก็ไม่ได้ใส่ใจ
กระวีกระวาดหลบหลีกการตีจากทางด้านหลังที่ทำให้เขาหวาด
กลัวจนหัวตื้อ

ความอึดอัดสุด ความเจ็บปวด และความผสมปนเป
เข้าด้วยกัน

เจียงอีซานพยายามอย่างสุดความสามารถ แต่ก็หลบ
ไม่พ้น เหงื่อออกไปทั่วทั้งร่างกาย เบื้องล่างส่วนที่อ่อนนุ่มถูก
กระทบอย่างต่อเนื่อง รู้สึกทั้งเจ็บปวดและพึงพอใจ แก่นกาย
พลันคึกคักขึ้นมาค้ำอยู่บนขาของฉินเซ่าเซิง กางเกงนอนของ
อีกฝ่ายเปียกชุ่มไปด้วยของเหลวที่ไหลออกมา เขาต้องการ
ขยับสะโพกออกห่าง ผลคือเนื้อผ้าเสียดสีกับส่วนปลายของ
ความแข็งแกร่งจิ้งหะเดียวกันกับฉินเซ่าเซิงฟาดลงมาพอดี
อีกครั้ง เจียงอีซานก็ร้องลั่น ปลดปล่อยออกมาบนท่อนขาของ
ฉินเซ่าเซิง

ฉันเช่าเซ็งจ๋องมองบั้นท้ายที่ลั่นเทิ้ม หยุดตีไม่ได้เลย

เห็นความปรารถนาที่หน้าอับอายของตนเองถูกเปิดเผย ต่อสายตาของอีกฝ่ายด้วยการตีเพียงครั้งเดียว เจียงอี่ซานจึง ร้องให้ออกมาด้วยจิตใจที่พังทลาย แต่เขากลัวว่าการร้องให้จะทำให้ฉันเช่าเซ็งโกรธ จึงไม่กล้าหันหลังกลับ กัดผ้าห่มสะอื้นเบา ๆ กระจุกไพลาร้าของเขาคุสะเทือนนิด ๆ

ภายในห้องสงบเงียบมาก มีเพียงเสียงสะอื้นอย่างอัดอั้น ตันใจของเจียงอี่ซาน

ลูกกระเดือกของฉันเช่าเซ็งขยับขึ้นลง เขาปล่อยแขนขาของเจียงอี่ซาน แล้วพูดด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำ “ลงไป”

เจียงอี่ซานเซ็ดน้ำตา แล้วลุกขึ้นมองคราบของเหลวที่เปราะบางของ ฉันเช่าเซ็งด้วยความอภัยศอดสู้อย่างที่สุด บั้นท้ายของเขาเจ็บปวดจนไม่กล้าแตะต้องมัน เขาคุกเข่าบนโซฟาเบดและมองฉันเช่าเซ็งด้วยดวงตาสีแดงก่ำ

“ฉัน...”

“ใส่หัวออกไปจากห้อง ฉันไม่อยากเห็นหน้านาย”

นอกจากการบอกเลิกครั้งนั้น นี่เป็นครั้งที่สองที่เขาได้ยินฉันเช่าเซ็งพูดคำว่าใส่หัวไป ความฝันสวยงามที่มีในตอนแรกว่าจะถูกกอดหลังจากถูกตีได้ถูกสีหน้าถมึงทิ้งของ ฉันเช่าเซ็งทำลายจนแตกเป็นเสี่ยง ๆ

เขาก็หันหน้า หยิบชุดนอนพาดบ่า เดินไปที่ห้องนอน

ในความเป็นจริงไข้ของเขายังไม่ลดลง ร่างกายก็ยังไม่รู้สึกไม่สบาย ตอนนี้นั้นท้ายยังมาถูกตีอีก แถมยังปลดปล่อยความ

ต้องการเปราะเปื้อนฉินเซ่าเซิ่งอย่างน่าอัศจรรย์ หลังจากนั้นก็ไม่ได้กอด ไม่มีการปลอบประโลมที่อ่อนโยน ไม่มีอะไรทั้งนั้น เจ็บนั้นทำจนไม่สามารถพลิกตัวนอนหลับได้...เขานอนลงบนเตียง ชูคอใบหน้าลงกับหมอนก่อนที่จะร้องไห้ออกมา

เขาคิดว่าเขารู้ตัวว่าผิดแล้ว และพยายามทำให้อีกฝ่ายพอใจ แต่ทำไมถึงเปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้เลย

ในห้องนั่งเล่น ฉินเซ่าเซิ่งเอนกายลงบนโซฟาเบด

และนั่งอยู่เป็นเวลานานกว่าความต้องการจะสงบลง

เขาดูเวลาในโทรศัพท์มือถือ ปฏิกริยาแรกคือเจียงอี่ซาน ได้กินยาลดไข้หรือไม่ หลังจากที่เขาเดินไปล้างหน้าด้วยน้ำเย็นในห้องน้ำด้วยความหงุดหงิด พอคิดถึงท่าทางบอบบางเมื่อครู่ของเจียงอี่ซาน เขาก็โยนผ้าขนหนูลงไปใต้อ่างล้างมือ ก่อนจะขยี้แล้วเขว่นไถ้นบนผนัง

เขาหยิบสเปร์ยแก้ปวดออกจากตู้ในห้องนั่งเล่น แล้วผลักประตูห้องนอนที่เปิดแง้มไว้

โคมไฟหัวเตียงเปิดอยู่ เจียงอี่ซานดูเหมือนจะนอนหลับอยู่บนเตียง ฉินเซ่าเซิ่งเดินเข้าไปเห็นยาที่ถูกแกะออกวางอยู่บนหัวเตียง ยานี้มีสรรพคุณช่วยในการนอนหลับ เมื่อก่อนเจียงอี่ซานเคยกินยานี้ตอนเป็นไข้และนอนหลับไปได้หนึ่งวันเต็ม ๆ

ฉินเซ่าเซิ่งเลิกผ้าห่มขึ้น พ่นยาลงบนอุ้งมือ ภูยี้ แล้วนวดคลึงลงบนบั้นท้ายที่บวมแดงทั้งสองข้างของเจียงอี่ซาน ฝ่ายนั้นขดตัวด้วยความเจ็บปวดขณะที่ยังหลับสนิท ส่งเสียง

คราวเบา ๆ พลังขยับตัวเล็กน้อย หลังจากทายาเรียบร้อยแล้ว เขาก็ห่มผ้าห่มให้และปิดคอมพิวเตอร์ไฟหัวเตียง ท่ามกลางความมืด เขาได้ยินเสียงพิมพ์คำอันแผ่วเบาของเจียงอู่ซาน

“กอด กอด...”

จินเซ่าเซิ่งหันหลังกลับ เดินออกไปจากห้องนอนและปิดประตูลง

หลังจากเก็บสเปร์ยแก้ปวดแล้ว จินเซ่าเซิ่งก็ล้มตัวลงนอนด้วยความเหนื่อยล้า...สองวันมานี้เขาไม่ได้นอนหลับอย่างสบายเลย เจียงอู่ซานมีอิทธิพลต่อเขามากกว่าที่คิด เขาเสียใจจริง ๆ ที่ไม่ได้เปลี่ยนกลอนประตู่ในตอนแรกเขายังคงมีความหวัง แต่หลังจากนั้นเขาก็ตระหนักว่าความผิดหวังปีแล้วปีเล่าทำให้เขาเข้าใจว่าการรอคอยเป็นเพียงความฝันของคนโง่เขลาเท่านั้น ในขณะที่เดียวกันการที่บริษัทได้ก้าวไปสู่แนวทางที่ถูกต้องทำให้เขาตัดสินใจมุ่งมั่นไปที่การทำงานเพียงอย่างเดียว และต่อมาเขาก็มีความสัมพันธ์อันดีต่อครอบครัวมากขึ้น เพิ่มความเด็ดเดี่ยวในการตัดสินใจที่จะไปจากเมือง A ยิ่งขึ้น จึงเลิกคิดเรื่องเปลี่ยนกลอนประตู่ที่ไม่สำคัญอีกแล้วว่าจะมีหรือไม่มี

หรือพูดอีกอย่างก็คือ จะอย่างไรก็ได้

เขาเคยคิดเกี่ยวกับนิสัยของเจียงอู่ซานมานานแล้วว่าจะชัดเจนก็ต่อเมื่อเมื่อหัวกระแทกเลือดไหลเท่านั้น เจียงอู่ซานมักจะชอบเล่นกับหัวจิตหัวใจคนอื่นอยู่เสมอ เป็นคนหยิ่งโง่และหุ่นหันปล้นเล่น เขารู้มาตั้งแต่ต้น

เมื่อแรกพบฝ่ายนั้นไม่สนใจเขา แต่พอได้ยินว่าเขาเป็น คุณชายสกุลฉินก็เบิกตากว้างและห่อปาก ต่อมาทำที่ที่ฝ่ายนั้นมีต่อเขาก็ดูอบอุ่นขึ้นมาก ปากก็บอกว่าไม่สนใจ แต่เมื่อเห็นเขาพูดจากับคนอื่นก็มักจะอดไม่ได้ที่จะชำเลืองมอง เวลานั้นเขายังคิดว่าอีกฝ่ายแกล้งทำดี เมื่อได้รับของขวัญล้ำค่าก็ตั้งใจปลื้มมันออกไปก่อน จากนั้นก็แอบวิ่งไปอีกทางหนึ่งและมองดูมันเหมือนเห็นเพชรนิลจินดา

นิสัยดีหรือไม่ดีมองปราดเดียวก็ทะลุแล้ว แต่ท่าทางที่ดูโง่เขลา กระเจ้ากระงอด ไม่สบอารมณ์นั้น...น่ารักเหลือเกิน

ฉินซ่าเชิงรักอีกฝ่ายมาก ในเวลานั้นชอบบ่นพร่องเหล่านี้ เขาจึงมองว่าเป็นเพราะฝ่ายนั้นยังเด็ก นิสัยเอาแต่ใจแบบนี้จะผ่านไปอย่างรวดเร็ว นอกจากนี้เขายังมีทั้งความสามารถและกำลังทรัพย์ที่จะทำให้เจียงอี่ซานพึงพอใจ ไม่เคยมีความคิดที่จะไปขัดขวาง ญาติมิตรของเขาเคยแนะนำว่าแบบนี้จะเป็นการทำลายเจียงอี่ซาน เขารับฟังและได้พิจารณาเกี่ยวกับมัน แต่เมื่อต้องเผชิญกับข้อเรียกร้องซ้ำแล้วซ้ำอีกของเจียงอี่ซาน เขาก็มักจะไม่วางใจพอที่จะปฏิเสธ คิดว่าเจียงอี่ซานจะเปลี่ยนแปลงได้

จนกระทั่งเจียงอี่ซานบอกเลิก เขาถึงเพิ่งเข้าใจว่าเขาตามใจฝ่ายนั้นจนเสียคน

มันเป็นการให้ท้ายที่ไม่มีข้อแม้ของเขาที่ทำให้เจียงอี่ซานกลายเป็นคนที่เรียกร้องอย่างไม่มีที่สิ้นสุด จิตใจลำพองมากขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งในที่สุดก็ถูกกัดกร่อนโดยความหุรรวมภายนอกที่

จอมปลอมในวงการนั้น เขาคิดว่าเจียงอีซานจะกลับมาและ
เข้าใจเมื่อประสบกับความล้มเหลว แต่เมื่อฝายนั้นขอให้เขา
กลับไปที่บ้านสกุลฉิน เขาจึงเข้าใจได้ในที่สุดว่าคนรักของเขาได้
ถูกกลืนกินไปแล้วอย่างสมบูรณ์ กลายเป็นคนคนหนึ่งที่มีเหมือน
กับใครอีกหลายคนในวงการนั้น กลายเป็นคนเจ้าเล่ห์

สำหรับเจียงอีซานแล้ว ความจริงใจกลายเป็นสิ่งที่ไม่
จำเป็น